

KURT BRAND

MEGASLUNCE

Přeložil Jaroslav Kuťák

IVO ŽELEZNÝ
PRAHA

Lidé konečně začínají nacházet spojence ve svém boji proti agresorům Giantům. Vedle Syntetu se jimi stávají i bojovní Nogkové, kteří zachrání posádku havarované kosmické lodi, bloudící už dva roky vesmírem.

Po novém těžkém boji s invazory pronikne Ren Dhark s lodí Point Of do poškozeného korábu Giantů. Gianti, kteří přepravují vrak na svou domovskou planetu, nic nezpozorují. Ren Dhark sleduje zarputile svůj cíl — najít prostředek, kterým by se podařilo otupělé lidi na Zemi zachránit . . .

* * *

Transice! V nulovém čase skok hyperprostorem ke vzdálenému cíli. Lidé v záchranné lodi Giantů byli prvními lidmi, kteří prožívali transici!

Krátce předtím zaslechli zařvání giantských motorů uvnitř vystouplého prstence kulovité lodí, připomínajícího napučený rovník. V této účelové lodi nebylo nic jako nákladná zvuková izolace. Řevu a dunění pohonných agregátů nestálo nic v cestě. Obrovská množství energie jenom čekala, až budou použita. A pak kulovitý obr o průměru 750 metrů silou titánských motorů zmizí z Einsteinova kosmu, aby se po nezměřitelném časovém toku ve veliké vzdálenosti opět propadl do normálního prostoru.

Ale spolu s transicí do lidí vstoupil strach, tajemný, neovladatelný strach. Přepadl je jako blesk. Vycházel ze srdce. Byl najednou tady a nešlo se ho zbavit ani ho potlačit. I Ren Dhark pociťoval smrtelnou úzkost a domníval se, že za chvíli bude konec všemu.

Pohlédl do více či méně stažených obličejů, spatřil muže, lapající za průhledy helem po vzduchu.

Strach, zatracený, ubohý strach ze smrti . . .

I Dharkova tvář byla křečí znetvořena a jeho oči se zamlžily. Levačkou se snažil eliminovat tlak, vycházející ze srdce.

„Dál a otevřít . . .“ vzdychl po ultrakrátkých vlnách spojujících helmy.

Transice — bezčasový skok ničím — je to pro lidi bariéra, jejíž přeskočení musejí zaplatit životem? Tato a podobné myšlenky se mu honily za čelem.

Od transice uplynulo jen několik vteřin.

Srdce Rena Dharka vyzařovalo stále méně strachu. Ruka poklesla. Prsty druhé ruky pevné sevřely rukojeť amfijského paprskometu. Tvář už nebyla stažena křečí, zrak už nebyl zakalen.

„Otevřít a dál!“

Dharkova slova byla opět pevná a rozhodná jako dřív. Čtrnáct jeho kolegů se protahovalo. Vzdychání a posténávání v helmovém spojení utichlo. Šok z transice byl překonán!

Skok hyperprostorem neznamenal pro lidi žádnou smrtelnou bariéru.

Miles Congollon, jenž se se svými lidmi dostal do strojovny záchranné lodi, se krátce ohlásil : „Všechno je zase oukej ! Ale že to byl pořádný šok . . . !“

Od Larsenovy skupiny nepřicházela žádná zpráva. Zůstal se svými muži příliš pozadu. Ren Dhark na chvíli pocítil bezradnost. Měl na Larsena počkat?

Rozhlížel se po široké palubě. O padesát metrů dál byl zavřený vchod. Nacházelo se za ním velitelské stanoviště záchranné lodi Giantů?

Posádka ještě netušila, že si kromě poškozené giantské lodi o průměru 400 metrů vzala na palubu také POINT OF.

Ren Dhark si pohybu ve stěně všiml příliš pozdě. Těsně vedle něj se rozletěly dveře. Kvadratický otvor o rozměrech tři na tři metry. A Gianti spatřili pozemšťany a zareagovali velice rychle.

Ještě rychlejší byl Ren Dhark. Levačka vyletěla do vzduchu a plnou silou zasáhla zářivě žlutý obal cizí bytosti. Ukazováček pravé ruky stiskl spoušť amfijského paprskometu. Ozvalo se pronikavé syčení, které však ihned ztichlo. Jeden Giant letěl nazpět do kabiny, kterou chtěl opustit se svými dvěma kolegy. Ti klesli pod paralyzujícím vlivem paprskometu a zůstali bez hnutí ležet.

Dharkovi muži, ještě trochu trpící vlivem šoku, se na Rena podívali zčásti překvapeně, zčásti obdivně. Oni sami zareagovali teprve ve chvíli, kdy on situaci už vyřešil.

„To bylo jen tak tak ...“ zamumlal, zastavil se u dveří do kabiny a nahlédl dovnitř. Nedivil se, že mu většina předmětů v kabině nic neříkala. Marně hledal postel nebo pohovku.

Možná je přes den zapuštěna ve stěně, pomyslel si, pak se obrátil, třem zneškodněným cizincům nevěnoval ani pohled a přikázal do helmové vysílačky: „Dál!“

Přes rty mu nepřešlo ani slovo výtky, že z jeho skupiny nikdo nezasáhl.

Po levé straně paluby kráčel s částí mužstva on, po pravé se zbytkem lidí Rul Warren.

V Dharkově helmovém rádiu to zapraskalo. To se ozval Ralf Larsen. „Postupujte rychle, prosím. Udejte polohu. Nacházíme se u rozdělovače ...“

Vchod, jenž ve vzdálenosti třiceti metrů uzavíral palubu, a za kterým Dhark očekával velín záchranné lodi, se rozskočil.

Sedm, osm nebo devět Giantů vytrčilo po svých čtyřech rukou, každý měl paprskomet. Přes palubu zasýčely dráhy paprsků. Ren Dhark zaslechl, jak za jeho zády někteří muži padli k zemi. Těsně nad hlavou mu paprsek prolétl do stěny. Kov se roztavil, vypařil se a rozprskl do stovek jisker.

Dhark, chráněný proti tekutému kovu skafandrem Tajemných, zavřel oči před peklým světlem. V helmě slyšel výkřiky, náhle končící slova. On sám střílel bez jasného cíle. Instinktivně přepnul na vějířovitou palbu a na nejvyšší energetický výkon.

U pravé nohy mu ležel muž, který se nehýbal.

Dhark pomyslel na ďábelskou giantskou zbraň, která tavila kov. Proklel svoji zásadu používat zbraně, které nebyly schopny zabíjet. Muž, který mu ležel u nohou, byl určitě mrtev.

Oslnění pominulo. Opět spatřil svůj cíl. Gianti jakoby rostli z podlahy. Jeho pravačka se pohnula ke straně. O anténu jeho zbraně se otřel paprsek z giantské zbraně. Když ji Dhark bleskurychle hodil daleko před sebe, zaslechl v paprskometu zrádné zvuky. Amfijský minikonvertor se v okamžiku stal reaktorem. Vprostřed dráhy explodoval. Palubou se rozlehla suchá tvrdá rána. Jeden Giant rozhodil tři ze svých čtyř rukou, zkroutil se a padl na bok. Cizinci neměli skafandry jako pozemšťané.

Vtom se za Gianty zablesklo. Odprava, zpoza rohu, který Dhark teprve nyní spatřil, vyletěly proti Giantům jiné dráhy paprsků.

To Ralf Larsen otevřel frontu za zády Giantů. Jenom jednomu z nich se podařilo otočit, ale vběhl přímo do dráhy amfijskému paprskometu.

Bylo po boji.

Dhark vstal a napočítal ve své skupině čtyři muže, kteří se už nehýbali. Rul Warren byl mezi nimi.

Zase jednou si uvědomil, jak těžký a nevďěčný úkol je velet několika stovkám lidí. Kvůli bezpečnosti všech si nyní vlastně nemohl dovolit ponechat na místě ani jednoho muže, jenž by se postaral o zasažené. Ale Dhark neuměl přeskočit vlastní stín. Přestože nevěděl, co na ně při dobývání velitelského stanoviště čeká, přikázal dvěma mužům, aby u ležících zůstali: „Odneste je do kabiny k těm Giantům! Ostatní ... za mnou!“

Deset kroků za vchodem se setkali s Larsenovou skupinou. Chodba se tu paprskovitě rozdělovala do šesti širokých palub. Toto místo vypadalo stejně jako křižovatka, která ležela asi 90 metrů za nimi.

S Larsenovou skupinou se nezdržovali řečmi. Dharkova obava, že se devět poražených Giantů telepaticky spojí s velínem, byla stále hrozivější. Bylo mu jasné, že je to krkolomný plán, snažit se o dobytí kulovité lodi, a že má naději na úspěch pouze v případě, když se podaří porazit Gianty všude na lodi. Koneckonců v paralelním kursu letěla ještě jedna kulovitá záchranná loď. Že by posádka další lodi začala při sebemenším podezření proti této pálit ze všech zbraní, bylo Dharkovi jasné.

Pokud chtěli docílit svého, šlo nyní doslova o vteřiny!

* * *

Dan Riker, o kterém se tvrdilo, že má v těle ocelové dráty tam, kde mají ostatní lidé nervy, si otřel pot z čela. Klimatizace přitom pracovala bez závad.

Dan se přesto potil a Janos Szardak, sedící v křesle druhého pilota, už taky pozbyl hodně ze svého příslovečného klidu. Muž s tváří hráče pokeru si tiše nadával pro sebe. Když se na galerii ozvaly kroky a jeden mladý důstojník tam vystřídal druhého, Szardak zařval: „Zatraceně, ticho tam nahoře!“

Ale přesto po UKV nedostávali stále ještě žádnou zprávu. Před deseti minutami se ozval alespoň Miles Congollon, aby zkontroloval spojení.

Janoš Szardak si říkal napůl pro sebe:

„Tak máme v moci jejich strojovnu. Oukej. Ale co to ostatní?“

Dan se na něj podmračeně podíval:

„Dokázal byste přemýšlet bez mluvení, Janosi?“ zeptal se kousavě.

Szardak nezareagoval ani mrknutím oka.

„Čert ho vem ...“ přešlo pak Danovi nechtěně přes rty.

„Přemýšlet potichu ...“ oplatil mu hned Szardak.

Pak zas trčeli před protáhlým řídicím pultem a čekali na vysvobozující ohlášení Dharkovy nebo Larsenovy skupiny.

Ale na vlnách UKV vládlo i nadále ticho. Nepřetržité spojení měli do spojové centrály. Tady se osvědčoval mladý muž — Glenn Morris, jenž s oběma spojaři, Waltem Bruggem a Elisem Yoganem, neopouštěl své místo, ani když na POINT OF přeskakovaly jiskry napětí. Oba nešťastníci Brugg a Yogan, kteří svého času vyslali z planety Jump otevřenou zprávu a zapomněli ji elektronicky deformovat a komprimovat, stáli nyní vedle svého šéfa. Svoji chybu odčinili před časem. Objevíli hyperfrekvence, na kterých Gianti vysílali své nejdůležitější zprávy. Znali také vlny Amfiů a pak určili ještě dvě frekvence, které patřily majitelům pyramidových lodí a kulovitým lodím s dvojitým zesíleným prstencem.

Glenn Morris kouřil jako zjednaný. Každou cigaretu vykouřil jen zpola a hned si zapaloval další.

„Jen jestli to dobře dopadne . . .“ mumlal Walt Brugg vedle něho.

„Ale, mlč!“ okřikl ho Elis Yogan.

„Prát se můžete někde na palubě, ne tady!“ ozval se i Glenn Morris.

Nervy měli napjaté k prasknutí. Se stále větší netrpělivostí čekali na zprávu o Dharkově úspěchu.

Na UKV bylo ticho.

V centrále nabídl Dan Riker cigaretu druhému důstojníkovi.

„Ne, díky!“ odmítl Szardak prudce.

Tino Grappa dřepěl bez práce před vypnutými zaměřovači. Ren Dhark nechtěl podstupovat žádné riziko a poté, co vletli do 400metrové kulovité lodi, nechal vypnout téměř všechny agregáty.

To, co pro lidstvo ještě před rokem znamenalo utopický sen, patřilo u posádky lodi POINT OF k věcem, o kterých se už nijak nepřemýšlelo: POINT OF dokázala vletět do jiné kosmické lodi pevnou stěnou!

Když pak byla intervalová pole prstencové lodi vypnuta a nebylo vyvíjeno žádné minikontinuum, usadila se POINT OF v lodi Giantů. Její modrofialové zářící povrch prolнул stabilními zařízeními, stroji a mezistěnami kulovité lodi a nyní POINT OF odpočívala obklopena metrovou změtí materiálu a zařízení v cizí lodi, jejíž vnější povrch neprokazoval ani škrábanec.

Dan Riker si v duchu ještě jednou vše opakoval, zatímco čekal na Dharkovu zprávu.

POINT OF byla zázračná loď, přestože byla postavena před tisíci roky. Zatím

šlo o jedinou loď, která se pohybovala v uměle vytvořeném meziprostoru, zatímco ostatní lodi létaly pod ochranou energetických štítů. Tento meziprostor, který se podle domněnek odborníků musel od normálního prostoru odlišovat prostřednictvím jediné konstanty, byl podstatně stabilnější než energetické štíty. Loď měla jen jeden nedostatek: díky svému systému pohonu nedokázala transítovat. Zůstávala v čase a prostoru, přestože se dokázala pohybovat x-násobkem světelné rychlosti.

Neschopnost transice bránila POINT OF, aby se zbavila pronásledovatelů, kteří transici ovládali. Neustále ji skoky hyperprostorem doháněli.

Szardakův lehký dotek probral Rikera ze zamyšlení.

„Zasnil jste se?“ zeptal se druhý důstojník kousavě.

Nálada byla podrážděná, téměř všichni lidé přepracováni.

Dan se podíval na palubní hodiny. Od poslední Dharkovy zprávy uplynula teprve půlhodina, ale byla dlouhá jako věčnost. Otočil se k Tino Grappovi. Mladý muž z Milána na sobě ucítil pohled a otočil se k Rikerovi s otázkou v očích.

„Grappo, bleskové zaměření! Distanční přeměření vzdálenosti k další kulovité lodi! Tak rychle, jak to jen půjde! Chci vědět, jestli je ta loď pořád ještě na paralelním kurzu! Zaměřujte přes Checkmaster, ten bude rychlejší než vy!“

Szardakovo přikývnutí znamenalo souhlas. Pokud zjistí, že druhá loď pořád ještě letí na souběžném kursu, bude to znamenat, že Dharkova akce přece jen ještě neztroskotala.

Tino Grappa pracoval rychle a jistě. Naprogramování Checkmasteru bylo jednoduché. Pak se bleskové zaměření rozběhlo.

Získané hodnoty se objevily na řídicím pultě.

Dan Riker si ulehčeně oddychl. Všechno jako dosud. Gianti na druhé lodi netušili, že se tu něco děje.

„Tak proč se nehlásí?“ zeptal se Dan sám sebe.

Tentokrát Szardak nezareagoval žádnou poznámkou. Na okamžik všichni pocítili úlevu. Část napětí z nich spadla. Riker nabídl Szardakovi cigaretu. Oba kouřili. Oba tam seděli a nervy drásající čekání pokračovalo.

Ručička se pomalu posunovala ciferníkem.

Od bleskového zaměření uplynula minuta. Od Grappy přišlo nové hlášení: Gianti si superkrátkého zaměření nevšimli!

Ale tato zpráva nedokázala Szardaka s Rikerem uklidnit.

Proč jen se Dhark nehlásil?

Už přece musel být dávno u cíle!

* * *

Hope měla 31 kontinentů, ale jenom dva měly jméno: Main Island a Deluge. Ostatních 29 bylo jednoduše jen očíslováno od 1 do 29.

Kontinent 4, o kterém se po určitou dobu na Cattanu hodně mluvilo, protože

odtud byly dopraveny tisíce tun divokého ovoce a zeleniny na Main Island, se opět octl na výsluní zájmu, když se rozšířilo, že na něm byly objeveny neznámé rudné sloje.

Bernd Eylers a Art Hooker se o kolující pověsti nestarali. Snažili se ze všech sil dostat ke kovu, který před tisíci lety objevili Tajemní. Ti ani zdaleka nevyčerpali všechny zásoby, protože podle všeho museli planetu narychlo opustit.

Prales kolem stanice byl vypálen. Bylo tu i provizorní, ale přece jen použitelné místo pro přistání. Avšak další možnost pohybu byla omezená a ze všech stran hrozilo nebezpečí piraní.

Bernd Eylers znovu zaslechl nadávající muže z druhé strany mýtiny. Pak ostře zasyčely paprskomety. Do jasného rána zařvala zvířecí příšera.

„Dneska už je to třetí bestie ...“ pravil Eylers a zavrtěl hlavou.

Takhle to nešlo dál. Takhle to nesmělo jít dál. Muži, neustále ohrožování piraňami, se s prací nehnuli z místa.

Zprava se blížil Art Hooker. Přicházel od vznášedla, které právě vykládali. I on naslouchal zvukům od mýtiny.

„Hookere!“ křikl na něj Eylers.

Prospektor nejenže měl hroší kůži, ale nedal se ani v nebezpečných situacích vyvést ze svého obvyklého klidu. Zvolna dokráčel. Koneckonců nebylo žádnou slastí pohybovat se na čtvrtém kontinentu rychle. Na rozdíl od Deluge, kde zpravidla desetkrát za den sprchlo, patřily tu deště víceméně k raritě. Proto tu bylo stále dusno a horko, že člověku po těle neustále stékal pot.

„Dnes ráno je tu poměrně živo, že?“ nadhodil ležerně prospektor a pohybem hlavy naznačil směr k mýtině.

„S tím se do dnešního večera musí skoncovat!“ pravil Bernd Eylers energicky. Opálený, někdy poněkud nešikovně a nevinně vyhlížející štíhlý muž se během pobytu na Čtyřce opálil tak dohněda, že vypadal, jakoby měl za sebou předlouhou dovolenou. „Nechám na Cattanu něco sestrojit. V poledne to pošlou. Postavíme si energetické bariéry ...“

„Nezapomněl jste na Marca Etzela?“ popíchl Art Hooker a zašklebil se.

Marc Etzel, během nepřítomnosti Rena Dharka zastupující guvernér Cattanu, před několika dny přikázal, že mu musí jakýkoliv transport materiálu na kontinent 4 být předložen ke schválení.

Jeho požadavek nebyl bezdůvodný. Poslední kontroly prokazovaly, že se značně ztenčily zásoby náhradních dílů, kompletních agregátů, motorů, transformátorů a dalších potřebných věcí. Zvláště v sektoru amfijských přístrojů se během posledních měsíců nikterak nešetřilo.

„Etzel to musí povolit!“ odvětil Eylers ostře.

Art Hooker byl v této věci jiného názoru.

„Nepovolí, Bernde! Vykašle se na nás! Ledaže bychom ho sem dopravili a představili ho nějaké pirani!“

Spokojený úšklebek v Eylersově tváři ho v následujícím okamžiku znepokojil.

Nejraději by se kousl do jazyka, ale vyřčená slova nemohl už vzít zpět.

Bernd Eylers mu kamarádsky položil ruku kolem ramen.

„Arte Hookere,“ pravil přesladce. „Právě jste vyslovil *nápad dne!* Okamžitě odletíte do Cattanu. Navštívíte a přemluvíte Marca Etzela a přivezete ho sem. Pak budete mít to potěšení a představíte ho nějaké pirani... Skutečně, toto je úkol, při kterém budete moci dokázat, jaký byste mohl být diplomat, kdybyste chtěl...“

Výrazy, které Art Hooker v následujícím okamžiku použil, nebyly ani jemné, ani všední. Zásoba jeho nadávek se zdála být nevyčerpatelná. Bernda Eylerse nešetřil, ale ten se jenom usmíval, pak vzal zuřivce za ruku a přešel s ním k lodi.

Když se Hooker musel nadechnout, zeptal se ho jako zdvořilý člověk: „Mám dát vědět Marcu Etzelovi o vaši návštěvě předem po videofonu?“

Hooker se zastavil, přeměřil si Eylerse od hlavy k patě a temně pravil: „Eylersi, já vám taky jednou něco provedu!“

Potom se obrátil a vyšel po krátké rampě do lodi.

Když se plazmový pohon lodi rozeřval, ustoupil Eylers ke straně. Loď odstartovala. Díval se za ní, dokud se neztratila na nebi mezi dvěma zářivě bílými slunci nad planetou.

Zavrtěl hlavou. Hookerova cesta do Cattanu by nebyla nutná, kdyby tu místo Marca Etzela byl Ren Dhark. Ren Dhark, pomyslel si a v duchu se ptal, zda se s ním a s POINT OF ještě vůbec někdy uvidí.

* * *

I Ren Dhark podcenil prostorovou kapacitu kulovité lodi. Zařízení pro mužstvo bylo na vrchním pólu lodi rozměrnější, než čekal.

Ještě zdaleka nebyli na nejvyšší palubě, kde podle svých hypotéz čekali velín lodi. Ani netušili, kolik palub nad hlavou ještě mohou mít.

Vchod, který uzavíral širokou chodbu, nechali za sebou. Zůstal otevřený. Ren Dhark trval na tom, aby ho neuzavírali, pokud by se museli dát na rychlý ústup. Zdržení před zavřeným vchodem by pak mohlo být osudné.

Opět dorazili k místu, ze kterého se paprskovitě rozbíhaly chodby.

Ale toto místo se od ostatních něčím lišilo.

Kulatými otvory dole a nahoře probíhala antigravitační šachta. Než někdo mohl provést přesnější zkoumání, znovu se ozvaly paprskomety.

Čtyři Gianti se skáceli k zemi, aniž by stačili použít zbraň.

Ren Dhark se bleskově ohlédl. Objevil čtrnáct značek nad kvadratickými obrysy zavřených dveří kabin.

Kývl na Doorna. Sibířan se protáhl mezi muži, připravenými ke střelbě. Jeho zrzavá, nečesaná kštica se jen taktak vešla pod přílbu skafandru.

„Pojďte,“ řekl mu Ren Dhark vysílačkou. „Musíme zjistit, jak se ty dveře otevírají.“

Podmračený výraz v Doornově tváři zmizel, jakmile s Dharkem vykročil k

prvním dveřím.

Gianti, průměrně vysocí dva a půl metru, umisťovali spínače do výše lidské hlavy. Zhruba tak vysoko prohledávali Dhark a Doorn stěny chodby.

Sedivé, matné, na dotek chladné kovové stěny nevykazovaly žádnou vyvýšeninu ani prohlubeninu. Ani opodál vpravo nebo vlevo nic nenašli. Ale patřilo k vlastnostem Rena Dharka, že se jen tak nevzdával. Zkoumal prostřední škvíru, rozdělující obě křídla dveří. Přejel po ní dlaní vzhůru. Pod slaboučkou vrstvou skafandru na prstech pocítil ve výši hlavy drobnou nerovnost a dveře se rozskočily.

Paprskomet vyletěl do střelecké pozice. Vedle stál Doorn, v obou rukou držel paralyzátory. Jejich pohledy přelétly kabinu, kde v podivně vyhlížejících konstrukcích víc leželi než seděli tři Gianti.

Obři s dravčími hlavami, kteří se nehýbali!

Ren Dhark si vyměnil pohledy s Doornem a pak mu kryl záda. Arc do jednoho z Giantů strčil. Ale ten ani neotevřel oči. Další Doornovo postrčení bylo důraznější.

Nic!

Zatřásl tou cizí bytostí. Dravci hlava poletovala ze strany na stranu, ale Giant se neprobudil. A neprobudil se ani druhý ani třetí.

„To přece není žádný spánek,“ pravil Sibiřan bručivě a zatleskal těsně před uchem jednoho z Giantů.

Ani na hlasitý zvuk nereagoval. Avšak nebylo pochyb, že tři neznámé bytosti žily.

„Paralyzovat, Doorne!“ přikázal Dhark, jenž také nevěděl, co si o těch třech má myslet.

Gianti byli paralyzováni vějířovitým zářením. Část Dharkových mužů to sledovala. Vysílačkou v helmě je Ren informoval, jakým způsobem otevírat dveře giantských kabin.

Ze čtrnácti kajut nebyly obsazeny pouze tři. Ve všech ostatních dřepěli vždy tři Gianti na prapodivném nábytku a vypadali, jako by se nacházeli v hlubokém tranzu. Paralyzujících paprsků si nevšimli.

Tito obři jim tedy prozatím nemohli být nebezpeční. Byli na dlouhé hodiny vyřazení z boje.

„Támhle je antigravitační šachta!“ ohlásil Larsen, jenž se zastavil u kulatého otvoru v podlaze.

Ren Dhark pohlédl ke stropu.

Podíval se dalším otvorem, měřícím v průměru na čtyři metry, napočítal čtyři paluby a pak uzávěr. Bez zaváhání dal znamení, aby jej ostatní následovali. Vznášeli se nahoru. Bylo to podstatně pomalejší, než na Deluge. Při míjení paprskových chodeb měli dost času, aby si je prohlédli. Nenašli žádná znamení, že by tam měly být nějaké další kajuty.

Vedle Dharka se vznášeli Larsen a Doorn. Blížili se k cíli jako první. V

posledních metrech se let zpomalil. Vkročili na nejvyšší palubu gigantické záchranné lodi. Těsně pod vyklenutím horního pólu lodi byl za nimi volný prostor, a před nimi přes deset metrů široká paluba, končící po zhruba třiceti krocích před šedou, matnou stěnou. Nebylo vidět obrysy dveří.

„Co když tu mají bezpečnostní zařízení?“ zeptal se Larsen.

„Nepravděpodobné!“ odvětil Dhark.

Dorazili až sem a cestou nikde nevyvolali poplach. Gianti při konstruování lodi ani nepomýšleli, že by do ní měl někdy někdo tajně proniknout.

Ren Dhark se bál jiné věci. Sdělil ji:

„Měli bychom počítat s tím, že pracuje obrazové spojení s druhou lodí. To by mohlo v poslední chvíli rozhodnout o výsledku naší akce ...“

Automaticky sáhl po paprskometu Tajemných, jehož záření působilo pouze na anorganický materiál.

„Doorne, zkuste štěstí!“

Ren Dhark nebyl schopen říci, co by měl každý jednotlivec učinit, až se rozevrou vstupní dveře. Ale ani jeho muže nenapadlo, že jsou v nebezpečí smrti. Nepomysleli na to, co by se jim mohlo přihodit, mysleli jen a jen na zotročené lidi na Zemi.

Bylo nutno zjistit, kde leží domovská planeta těchto nelidských obrů, a bylo třeba poznat, jakým způsobem lze lidi opět vyléčit a vrátit do původního psychického stavu.

Skupina stála na chodbě ve tvaru klínu, jehož hrot směřoval ke vchodu. Ruce, které držely těžké amfijské paprskometry, se netřáslly. Dharkovi lidé si na odporný dravčí vzhled Giantů už zvykli. A kromě toho už několikrát sami zažili, že Gianti nemají o nic rychlejší reakce než oni sami. Jejich šance nebyly tak malé, jak se na počátku zásahu mohlo zdát. Výhoda překvapení byla na jejich straně.

Paprskometry Arca Doorna spočívaly připraveny v pouzdrech, když oběma rukama zkoumal linie dvoukřídlých dveří.

Nic, pokrčil rameny. Otočil se doprava a hledal tam. Pak se obrátil k Dharkovi, věnoval mu zamyšlený pohled a přešel na druhou stranu.

Tyto dveře se lišily od všech ostatních, kterými zatím na lodi prošli.

Arc Doorn zanačoval. Ale nevzdával se. Bylo mu jasné, že musel přehlédnout něco důležitého, protože mu technika Giantů nepřípadala nijak složitá.

Zpět ke střední linii mezi oběma zavřenými dveřními křídly. Vlevo a vpravo od ní klouzaly jeho ruce nahoru. Najednou se zastavily.

„Oukej, Arcu, do toho!“ řekl Dhark.

„Ted!“ zašeptal Sibiřan. Jeho pravačka sklouzla těsně vedle střední linie vzhůru. Ve stejnou chvíli se před muži rozevřela kompaktní stěna a kovové dveře dunivě zajely do zdi.

Arc Doorn ležel na zemi. Záměrně klesl k podlaze, aby ostatním uvolnil prostor ke střelbě. Paprsky létaly velínem, který byl podstatně menší, než si Dharkovi muži představovali.

Jedenáct Giantů se zhroutilo do svých podivných sedadel. Ani jeden z nich nebyl schopen sáhnout po zbrani. Ren Dhark od první chvíle sledoval obrazovky.

Zapnuta byla jenom jedna! Hlavní obrazovka! Oko záchranné lodi. Velká obrazovka, která zabírala polovinu stěny. Ostatní vlevo a vpravo byly pohaslé.

„Hledat spojovou centrálu, zaměřování, vedlejší místnosti!“ připomenul Dhark svým mužům.

Vřítili se do cizího velínu. Vytrhli Gianty ze sedaček a odtáhli je všechny do jednoho kouta.

Vedlejší místnosti tu žádné nenašli. Spoje a zaměřování byly ve velínu.

„Hotovo!“ řekl Ralf Larsen a oddechl si. „Můj ty Bože, tak s tím jsem nepočítal!“

Jeho pohled se střetl s Dharkovým hnědým očima.

Ren Dhark byl o úspěchu zásahu přesvědčen. Kolem úst mu hrál hrdý úsměv. Netušil, že tak ovlivňuje své muže.

Vzrušené oddechování v helmách utichlo.

Muži se rozhlíželi po giantském velínu.

Triumf z jejich tváří pomalu mizel. Tak cize jim nepřipadala původně ani technika Tajemných na POINT OF.

„Škoda ...“ řekl Larsen a ztichl.

„Čeho je škoda?“ chtěl vědět Dhark.

„Že tu nemají žádný archiv s mentcapy ...“

Arc Doorn se vmísil do hovoru:

„Vysílačka je provozuschopná, Dharku! Poměrně jednoduché zařízení!“

Takhle mohl mluvit pouze někdo, kdo disponoval fenomenálními schopnostmi porozumět a naučit se ovládat cizí, neznámou techniku pomocí intuice.

Sibiřan si přivolal dva muže, kteří na POINT OF pracovali mezi spojaři. Začal jim vysvětlovat principy konstrukce giantské vysílačky.

Dhark a Larsen pozorovali velkou obrazovku, která jim ukazovala temný vesmír s jeho zářivými slunci. Téměř uprostřed obrazovky svítilo žlutočervené slunce - sluneční obr!

Bylo toto slunce cílem giantské záchranné lodi?

Ren Dhark otevřel příklop helmy, ta se pak automaticky shrnula a sklouzla dozadu, kde mu zůstala viset na ramenou. Vzduch v centrále se dal dýchat, na ostrý zápach si člověk rychle zvykl.

Jeden po druhém následovali jeho příkladu.

Napětí zvolna povolovalo.

Nikdo ani nepomyslel na muže čekající na palubě POINT OF. Úspěch a cizí prostředí je přespříliš zaujalo. Jenom zrzavý Doorn se tvářil, že mu cizí technika nikterak neimponuje. Právě vyučoval: „... A tohle je paměť, která přijímá a fixuje přicházející zprávy. Programové tlačítko ... jednoduché ...tady spojka ... přepínač zásoby energie ... nepoplést s tímhle. Tím se všechno vypíná.. .“

„Jen si to poslechněte, Dharku!“ upozorňoval Larsen na Doornova slova.

„Někdy je mi to Sibiřanovo nadání nepochopitelné. Nechápu, jak může ty věci tak rychle rozpoznat...“

Arc Doorn do toho křikl: „Přichází sem nějaká zpráva!“

Muži v dobytém velínu strnuli.

S takovou nehodou se nepočítalo. Ten, kdo pro tuto loď vysílal, musel brzy pochopit, že něco nehraje.

Jak se Gianti chovali, když dostali zprávu? Potvrzovali ji v každém případě?

Všichni mlčky pohlíželi na Dharka.

Ten uvažoval. Nemluvil Sibiřan právě o paměti, která fixovala přicházející vysílání?

„Doorne!“ otočil se Dhark. Spatřil podmračenou tvář zrzavého býčího muže s boxerským nosem.

„Ano?“ ozval se klidným, nevzrušeným hlasem Arc.

„Teď ukažte, co umíte. Vysílejte po UKV Checkmasteru! Na další vlně Rikerovi! Naprogramovat palubní mozek, přeložit vysílání a případně na ně odpovědět. Jak dlouho to může trvat?“

„Pár vteřin!“

Doorn se otočil ke giantské vysílačce, odsunul dva naslouchající muže stranou a přepínal.

Pracoval s vysílačkou tak samozřejmě, jako by na ní byl vyškolen.

„To přece nikdy nemůže vyjít...“ šeptal Ralf Larsen. „To přece není možné...!“

Ren Dhark věděl, že to vyjde. V tuto chvíli si vzpomněl, jak Doorn například na Galaxy objevil, že přepínací zařízení konvertorů pro časový skok je vybaveno špatnými senzory.

Tehdy byl o mimořádných Sibiřanových schopnostech přesvědčen pouze Miles Congollon, šéfinženýr lodi kolonistů. Dnes to byl Ren Dhark, kdo o Doornových vlastnostech nepochyboval.

Doorn promluvil s velínem POINT OF. Dhark si opět natáhl plastikovou helmu a naslouchal.

Usmál se, když zaslechl zlostný Rikerův hlas: „Že je u vás všechno v pořádku, to snad někdo ohlásit mohl? Checkmaster a programování, oukej! Čert...“

Zbytek neslyšeli. Dan Riker vypnul spojení.

Ren Dhark krácel k zrzkovi. Ten se mínil nadále věnovat vyučování svých dvou mužů.

„Arcu, to jste udělal dobře!“

Doorn lehce zrozpačitel. Napůl odmítavě, napůl pyšně odpověděl: „No, někdo to udělat musel.. .“

Zarazil se.

Překvapení bylo příliš velké. Checkmaster POINT OF, její palubní mozek, předvedl své možnosti.

Odpovídal na právě došlou zprávu z neznámé giantské stanice!

A pak přeložil to, co přijala vysílačka záchranné lodi!

Prostřednictvím vysílačky, která byla umístěna na některé z okolních planet, přišel dotaz, proč nebyl před osmi časovými jednotkami odvysílán domluvený kontrolní signál.

„Takže je to stejně všechno v pytli . . .“ zašeptal Larsen a ani Ren Dhark se nedokázal ubránit divným pocitům.

Ubíhaly dlouhé vteřiny. Spojení po UKV mezi Checkmasterem a helmovými vysílačkami trvalo.

Checkmaster nevydal ani impuls.

V Dharkových očích se zablesklo.

„Doorne, vyvolejte z paměti odvysílanou odpověď!“

Pak si poslechli, co Checkmaster odpověděl Giantům.

Slyšeli to nejodpornější hadí syčení.

„Hm . . .“ zabručel Dhark a nebylo znát, jestli je udiven nebo zklamán.

„Že by ta věc vážně uměla logicky myslet?“ vrčel Ralf Larsen. Necítil se ve své kůži.

„Hm . . .“ zabručel Dhark podruhé. Ale co si o té *zatracené věci* myslel neřekl.

* * *

Jane Hookerová vykroužlila ve tváři nešťastný výraz, když spatřila, jak její manžel podmračeně sestupuje z krátké rampy lodi na zem.

Podle toho, jak se tvářil, dnes polibek na uvítanou odpadal.

„Arte,“ začala a postavila se před něho. „Arte, co se stalo?“

Znal svoji Jane, když si o něj dělala starosti. A ona znala jeho a dobře věděla, jak na takové její obavy reagoval!

Hrubě! Velmi hrubě!

Tentokrát se na něj pro to nezlobila. Hezky se usmála, ale stejně nedokázala zadržet nápor své zvědavosti.

„Pohádali jste se s Eylersem, Arte?“

„Ne!“ řekl a znělo to jako: dej mi pokoj.

Jak jen by se dostala té věci na kloub? Byla přece jeho ženou!

„Co se stalo, Arte? Tak mi to přece pověz!“

„Nic se nestalo!“ řekl a zaznělo to jako: a už toho bylo pomalu dost!

„Vážně nic, Arte? Nic přede mnou netajíš?“

Položil jí ruce na ramena a postrčil ji na délku paží od sebe. Výraz jeho tváře nebyl nijak přívětivý. Naopak: mračil se ještě víc než před chvílí.

„Ale stane se, Jane! Hned! Můžeš tady počkat, než se vrátím!“

Art Hooker se zhluboka nadechl. Žena na něho bez ustání promlouvala. To měl za to, že ji nevzal s sebou na kontinent 4. Nyní chtěla během pěti minut vyslovit všechno to, co nosila dlouhé týdny na srdci. Ale on neměl čas! Byl ohlášen u Marca Etzela. Během letu na Main Island se spojil s Etzelovou

sekretářkou a požadoval, aby s ním mohl mluvit ihned po přistání.

A teď se měl zdržovat se ženou? Poslouchat páte přes deváté? Nebyla lepší nebo horší než kterákoliv jiná — byla to prostě žena!

Zkusil to něžně a pohladil ji po vlasech.

„Počkej tu na mě, Jane,“ řekl měkce a pokusil se o úsměv. Bohužel si však přitom vzpomněl na Eylerse a na úkol, který mu zadal a z úsměvu se stala zlostná grimasa, která ovšem k něžnému gestu vůbec nepatřila. Když v Janiných očích zahlédl blesky, pochopil, že musí kapitulovat.

„Pojď, jdeme,“ řekl dřív, než se dostala ke slovu.

„To si nevezmeme ani vznášedlo?“

„Uděláme pár kroků pěšky, Jane!“ řekl a za větu přidal tučt vykřičníků.

Jane nakonec taky pochopila, že bude nejlepší, když zmlkne.

Pak projevila značné překvapení, když zjistila, s kým má její muž mluvit.

„A pročs mi to neřekl hned, Arte?“

Dveře jim otevřela Evelyn Absová, Etzelova sekretářka.

„Art Hooker?“ zeptala se a na Jane se ani nepodívala.

Jane naopak zhodnotila Evelyninu atraktivní figuru jediným pohledem. Nedala najevo, že se v ní všechno jen vaří.

„Pan Etzel na vás čeká, Hookere ...“

„A na mě taky!“ konstatovala Jane tak hlasitě, že si jí Evelyn Absová nemohla nevšimnout.

Prospektor v tu chvíli nevěděl, co si má myslet o své ženě. Takovou ji ještě neznal.

Otevřely se další dveře.

Mezi nimi stál Marc Etzel. Jeho tvář vyzařovala přívětivost.

„Prosím ...“ pozval je Dharkův zástupce do své pracovny.

Jane mýjela Evelyn Absovou a probodávala ji přitom pohledy.

Art Hooker si v duchu představoval, jak škrtí Eylerse.

„Takže? Oč jde?“ zeptal se Etzel rozšafně. Jane a Art usedli proti němu.

„Etzeli, manželka mě čekala na letišti ...“ snažil se Hooker omluvit přítomnost ženy.

„Jistě ... jistě, kdo přiletí z kontinentu 4, smí přece očekávat, že jej na letišti jeho manželka přivítá ...“

Panebože, ještě tohle, pomyslel si v duchu Hooker, když Jane zastupujícímu guvernérovi dokonce skočila do řeči.

„Etzeli, myslím si, že vaše představy o kontinentu 4 nejsou správné. Jenom dvakrát do roka přejde krátké období dešťů, jinak je tam věčně modrá obloha. Ten nádherný příboj na pobřeží. Ten nepozemský klid v džungli. Ta mnohotvárnost flóry. Nádhera květin ...“

Mluvila jako vodopád. Art Hooker cítil, jak je stále menší a menší, ale pak překvapeně konstatoval, že Marc Etzel jeho ženě se zájmem naslouchá.

„To ale musí být velice zajímavé!“

Každá fráze byla pro Jane dalším impulsem, aby se o kontinentu 4 rozhovořila ještě s větším nadšením. O piraňách kupodivu nepadlo ani slovo.

Artu Hookerovi to celé připadalo uhozené. Jak jen Jane přišla na to, aby kontinent 4 takhle vychvalovala do nebes?

„Arte, kdy zase letíš nazpátek? Dnes? Hned? Etzeli, vy si taky přece někdy musíte odpočinout. Využijte příležitost. Jen se na čtyřce rozhlédněte. Já na vašem místě bych si to ujít nedala. Arte ...“ Podívala se na manžela nevinně jako dítě, „bylo by pro Etzela na lodi ještě nějaké místo?“

Bylo tam místo. Marc Etzel dal odvolat všechny domluvené schůzky. Dokonce šel s Hookerovými pěšky na letiště. Když se pak Jane vymluvila na důležitou práci, že nemůže letět s nimi, chtěl si to rozmyslet i Etzel.

„Etzeli, vy se *musíte* jednou zaletět na čtyřku podívat! Jenom jednou, abyste na ten nádherný kontinent nikdy nezapomněl...“ řekla Jane a manžel už vážně zapochyboval o jejím zdravém rozumu.

Kontinent 4 byl polovičním peklem, jedna jediná divoká džungle, ve které žilo bezpočet piraň, jež podle všeho ani nešlo vyhubit! A ještě ke všemu to vedro pod nebem bez mráčku.

Pak Etzel seděl vedle mlčenlivého prospektora. Loď se zvedla a nabrala kurs. Art se nakonec donutil a naslouchal Etzelovým poznámkám. Copak mu nedošlo, že se stal obětí květnaté výřečnosti? Vzpomněl si konečně, proč Bernd Eylers při vybavování výpravy sta mužů na kontinent 4 kladl mimořádný důraz na nutnost vyzbrojení těžkými amfijskými paprskomety?

„Nemají náhodou žít na kontinentu 4 nebezpeční dravci, Arte?“ zeptal se Marc Etzel, jenž se v lodi očividně necítil dvakrát dobře.

„Neškodní, Etzeli!“ bagatelizoval prospektor. „Proti našim paprskometům nic nez můžou. Co nám dělá větší starosti, je fakt, že se odborníci na kovy, chemici a fyzici nemůžou ohledně té nové kovové rudy pohnout z místa ...“

Artu Hookerovi ještě nikdy nepřípadlo tak těžké vést rozhovor. Když přistával, tušil, že brzy dojde ke katastrofě.

Marc Etzel sebou zděšeně trhl, když ho zasáhl závan vražedného vedra. Art si hrál na nevinátko.

„To se nám tady najednou oteplilo ...“

„Nazdar, Etzeli!“ křikl od konce rampy Bernd Eylers. „Nemám slov. Tak ses konečně přiletěl podívat na čtyřku?“

Art Hooker se neodvážil na zastupujícího guvernéra podívat. Klopýtal dolů po rampě. Etzel zůstal za ním. Eylers prospektora zadržel.

„Přivezl jste Lawtonovy vibranty?“

Hooker o nějakém Lawtonově vibrantu v životě neslyšel. Právě se chtěl zeptat oč jde, když si všiml, jak na něj Eylers mrkl. Okamžitě pochopil.

„Jsou na palubě! Hned je vyložím. To se nám ale udělalo horko ...“

„Teprve během poslední hodiny!“ lhal Eylers chladnokrevně a obrátil pozornost zpět k Marcu Etzelovi, jenž stále ještě čekal na rampě. „Pojďte přece do

stínu, Etzeli. Určitě se chcete podívat na transmitní stanici ...“

Etzel proti své vůli sestupoval po rampě dolů. Eylers jej vzal za paží a odvedl ho kolem lodi k okraji mýtiny do úzkého pruhu stínu, jenž mu ale v panujícím vedru stejně nedopřál ochlazení.

Prospektor se podívoval, že vidí jenom několik mužů. Když odlétal, pracovalo jich tu na třicet. Nyní jich tu bylo kromě něj a Eylerse jen osm.

„No, to je peklo!“ slyšel Dharkova zástupce. „To je úplné ...“

Nebylo to na objednávku. Pirani si na čtyřce nedávaly nikým poroučet.

Tahle piraña musela číhat na kořist už značnou dobu nepozorována.

Eylers najednou spatřil, jak k němu letí dvě zákeřná chapadla. A k tomu se přidal nesnesitelný řev.

Vytrhl z pouzdra paprskomet.

Dva paprsky letěly proti chapadlům, tři další směřovaly k okraji mýtiny. Řev už se nedal vydržet. Větve praskaly. Obě chapadla zmizela. Už neexistovala. Paprsky je zničily. Ani ne osm metrů od nich se stromy a po nich se pnoucí liány rozkomíhaly do stran. Ještě jedno zařvání a potom těžký pád.

Na čtyřce bylo o jednu piraña míň!

Etzel se třásl po celém těle. Obličej mu posedl. V očích měl vepsánu hrůzu.

Eylers jej opět vzal za paži. Bez odporu se nechal vést k okraji džungle. Zprava přibíhali čtyři muži, vedro nevedro. Ve světle obou sluncí se leskly jejich zbraně.

„Támhle leží ta příšera!“ řekl jeden z nich a při pohledu na ni se otřásl odporem.

Eylers zkonstatoval, že jeden muž chybí.

Otočil se.

Mžoural proti světlu a uviděl, jak Marc Etzel uhání zpět k lodi. Vyběhl po rampě a zmizel v kabině lodi, která kdysi bývala průzkumným člunem na Galaxy.

Bernd Eylers za ním pomalu vykročil a minul přitom prospektora. Ten se na něj díval se zlostí.

„Zbláznil jste se, že si pohráváte s lidskými životy, Eylersi?“ zasyčel.

„Nejsem ani blázen ani hráč, Arte. Netušil jsem, že tam ta bestie je. Chtěl jsem Etzelovi na druhé straně mýtiny ukázat jednu už vyřízenou piraña.“

Zaznělo to natolik důvěryhodně, že se Hooker omluvil.

„Sorry,“ řekl a pomyslel si, jaké má štěstí, že to nebyl on, kdo pozval Etzela na kontinent 4 ...

Eylers si otřel pot z čela a pravil:

„Ano, vaše žena všechno věděla. Když jste už byl na cestě do Cattanu, probudily se ve mně jisté pochybnosti. Vůči vaší ženě byl Etzel bezmocný. Vás by ale mohl snadno odmítnout... Řekněte, to jste skutečně nic netušil?“

Art Hooker nevěděl, jestli má nadávat nebo se zasmát.

Nebyl manželem teprve od včerejška. Věřil, že Jane dokonale zná a nyní si musel přiznat, že netušil, jaká je to dobrá herečka.

„Ach jo,“ zaúpěl a přidržel si před obličejem pěsti. „Kdybych ho býval pozval já ..“

Neodvažoval se vyslovit, jaké by to mohlo mít pro něj následky.

„Eylersi!“ ozvalo se zařvání a Art Hooker mimoděk pohlédl k rampě.

Ve vstupu do lodi stál Maře Etzel. Řval. Hlas mu přitom přeskakoval.

„Eylersi!“

Muž, který byl v Cattanu i na celé Hope zodpovědný za bezpečnost každého jednotlivce, pomalu vykročil. Věděl, že se vůči nerozhodnému Dharkovu zástupci nemohl zachovat jinak. Nešlo koneckonců o to, aby si na kontinentu 4 vylepšil technické zázemí, ale o to, aby zajistil bezpečnost svých mužů.

Po neočekávaném setkání s piraňou se dalo čekat, že Etzel vyjde požadavkům ohledně vybudování energetické bariéry vstříc.

„Eylersi, pospěšte si! Nebo myslíte, že toužím po úpalu?“ ječel Etzel.

Štíhlý muž však do kroku nepřidal. Pozvolna vystupoval po rampě nahoru. Světle zelenýma očima se klidně podíval na zastupujícího guvernéra.

„Co si přejete?“

Etzel se vrátil do stínu lodi. Svaly ve tváři mu šhubaly. Ruce měl sevřené v pěstích a paže v bojovné pozici. Uvnitř se vařil. Pak se mírně předklonil, pohlédl na Eylerse a zeptal se: „Existují nějaké Lawtonovy vibranty?“

Prokoukl to, konstatoval Eylers v duchu a odpověděl: „Ne!“

„Pak jste mě na čtyřku vylákal pomocí odporné lsti!“

„Ne, Etzeli, odporná lest je vždycky špinavá záležitost, aby člověk druhému ublížil. Tady jde o to, abychom mohli žít v klidu. Šlo o to, abyste si mohl sám udělat obrázek. Zítra budu v Cattanu a předložím vám naši novou listinu požadavků. Chceme postavit energetickou bariéru. Jsem přesvědčen, že s mými návrhy teď budete souhlasit.“

Marc Etzel se uklidnil.

„Art Hooker byl se svojí ženou domluven?“

„Ne! Art o jejím úkolu nevěděl. Poslal jsem ho do Cattanu, aby vás přemluvil k návštěvě čtyřky. Když vyrazil na cestu, pocítil jsem pochyby. Zavolał jsem jeho ženě. Okamžitě souhlasila a zahrála komedii vám i svému manželovi ...“

Poněkud podrážděné, avšak s podtónem, prozrazujícím obdiv, Marc Etzel dodal:

„Tu komedii hrála bezvadně a já hlupák jí na to skočil. Stavte se zítra s těmi požadavky...“ Ještě jednou se rozhlédl po prostranství a pak dokončil větu: „a já povolím vše, co tady budete potřebovat, Eylersi...“ A pak se na Eylerse ostře zadíval: „Ta příšera patřila do plánu?“

„Ne, Etzeli. Na čtyřce se piraňám poroučet nedá. Ale nechcete k cestě do města vyzkoušet transmitter?“ připomenul Eylers fantastické zařízení Tajemných.

Etzel si ho přísně přeměřil shora dolů, zavrtil hlavou a prudce dodal: „Děkuji. Stačilo mi! Na tento kontinent už nikdy v životě nevstoupím . . .“ Marc Etzel prostě neměl Dharkův formát . . .

Manu Čobe se na půdě spojové techniky pohyboval stejně dobře jako v medicíně, ale u svých kolegů Maitskilfa a Hanfstika narazil na odpor. Striktně odmítali jeho návrh na zkoumání paralyzovaného Gianta, aby se seznámili se stavbou jeho těla. Odvolávali se přitom na Rena Dharka, který jim veškeré experimenty tohoto druhu zakázal.

Čobe využíval veškeré své přemlouvačské umění, ale Hanfstik a Maitskill zůstávali na svém Ne.

Čobe, jenž ještě nikdy nepromluvil o své minulosti na Zemi a byl proto v tomto ohledu záhadou i pro samotného Dharka, se díval do strany. Až na řídské výjimky se nedokázal dívat lidem zpříma do očí. Každý, kdo tuto zvláštnost neznal, považoval Afričana s uměle narovnanými vlasy za velice nedůvěryhodného.

A Hanfstik i Maitskill projevovali svoji nedůvěru otevřeně.

„Čobe,“ pronesl Hanfstik varovným hlasem, „nezkoušejte to na vlastní pěst ...“

V Čobeho očích se zablesklo. Zlobil se, protože kolegové neprojevovali ani špetku kuráže. Dosud postával v Maitskillově kabině, teď usedl do křesla, natáhl nohy, zabubnoval špičkami prstů po opěrkách a stáhl rysy tváře, až jeho pevná brada ještě silněji vystoupila. Mlčky zíral do kouta.

„Já bych vám v tom taky bránil . . .“ přidal Maitskill svoje stanovisko k věci.

Čobe zvedl ruce a pleskl jimi o područky.

„Zatraceně,“ zlobil se, „copak tady jde o nějakou vědeckou zvědavost? Víte oč jde? Přece o lidi na Zemi! O jejich vyléčení! ... Vy jste mi bezvadní doktoři! Vzorné příklady lékařské zodpovědnosti . . .“

Maitskill chtěl něco namítnout, ale nedostal se k tomu.

„Copak vám nestačí osud posádky na Plutu? Musí Gianti vyvraždit ještě víc lidí? Proboha! Dokud nebudeme znát jejich organickou stavbu . . . dokud nebudeme vědět nic o jejich síle a o jejich slabosti, stojíme všichni v nevýhodě! Co vám proboha brání, abyste položili Gianta na stůl a testovali ho, prosvěcovali, zkoumali složení jeho obalu a vedle toho konečně zjistili, proč nemají žádné dýchací orgány . . . nebo že přece jen nějaké mají. Třeba nějakým způsobem zásobují hadovitá těla uvnitř kyslíkem . . . způsobem, který nám není znám ...“

„Takže už jste změnil svůj názor, že Gianti jsou roboti, Čobe?“ zeptal se Hanfstik ironicky.

„Vůbec nic jsem nezměnil,“ okřikl ho Afričan, jenž se občas projevoval velmi impulzivně. „Ale klidně se smějte, třeba i proto, že v těch příšerách vidím roboty...!“

„Ušetřte nás nesmyslů!“ přerušil ho Maitskill. „Gianti jsou nehumanoidním druhem. Vám pouze schází fantazie, abyste se mohl do takovéto variace stvoření vmyslet.“

„Možná mám fantazie přespříliš! Jak si pak vysvětlíte, milý Maitskille, proces rozplývání obou zraněných Giantů, změknutí obalu a ono bleděmodré energetické pole, které tu kontraktovanou kaši proměnilo v hromádku popela? Nebo co vy na to, Hanfstiku . ..? Dozajista jste si už vytvořil fundovaný názor. Tak ven s ním! Chci ho slyšet!“

Přešel do útoku. To on nakousl téma, o kterém už hodiny diskutovali, aniž by došli k nějakému logickému výsledku.

„Leží nám tady několik tuctů paralyzovaných Giantů. Možná máme na několik hodin jedinečnou šanci prohlédnout si je v jejich přirozeném stavu. Ti napůl spálení nebyli tím nejlepším studijním objektem! Necháme si takovou šanci ujít? A co lidstvo? Jako lékař si to nedokážu zodpovědět! A při svém studiu se nenechám nikým zastavit. Myslím, že...“ udělal pauzu a zběžné pohlédl na své kolegy. Pak, s pohledem naměřeným do kouta, pravil tak tiše, že Maitskill s Hanfstikem museli našpicovat uši: „Myslím, že dokážu tasit paprskomet rychleji než vy. Moje ruka nebyla poslední dobou nijak pomalejší než dřív!“

Maitskill a Hanfstik se napřímili. Nevěřili vlastním uším. Manu Čobe hrozil, že použije paprskomet, kdyby se mu pokusili zabránit ve studia těla Gianta.

„Čobe,“ vypadlo z vyjeveného Hanfstika, „vy jste se zbláznil?“

„Myslete si co chcete . ..“ odvětit Afričan lhostejně. „Já si teď přinesu jednoho Gianta a budu ho studovat. Pokud byste měli zájem o souboj na paprskomety ... prosím!“

Maitskill provedl poslední zoufalý pokus. Řekl:

„Tak si opatřte alespoň Rikerův souhlas a všechno bude oukej...“

Ztichl, protože Čobe se mezi dveřmi zarazil.

„Jsem lékař já, nebo je to Riker Či Dhark? Já budu Gianty studovat jako *lékař* a ne vrah! Přestože si myslím, že Gianti jsou roboti. Bohužel to nemohu dokázat! Nazdar ...“

Maitskill a Hanfstik zůstali samí.

„Zavolat Rikera?“ navrhl Hanfstik.

Jeho kolega mávl rukou. Věděli, jaká akce právě probíhá a Riker dal jasně najevo, že ho nic jiného nezajímá. Přinejmenším ne v této fázi.

„Co je, Maitskille?“

Ten zaváhal, podíval se ke stropu, a pokrčil rameny.

„Když budeme chtít dělat Čobemu těžkosti...“

„Kdo by to chtěl?“ přerušil ho Hanfstik. „Zahnal nás do defenzívy. Nezbyvá nic jiného než spolupracovat!“

„Co? Spolupracovat? Bez Dharkova svolení?“

„Ano! Bez jeho svolení, protože ho momentálně nemůžeme sehnat, pane kolego. Když přikázal, že se nebudou dělat žádné další experimenty, byli už oba zasažení Gianti po smrti. Možnost pracovat na normálních Giantech tehdy neexistovala. Takže na tohle se Dharkův příkaz nevztahuje!“

„Hm . . .“ Hanfstikovi kolegovu vysvětlování nesedělo. Připadlo mu přitažené

za vlasy, „Neradil bych vám se na tom podílet!“

„A když bude mít Čobe úspěch? Není to tak, že se právě díky svojí tvrdohlavosti propracoval až na špici, kolego? My oba jsme patřili k posádce Galaxy! A jakou zaujímáme pozici? Byli jsme degradováni na Čobeho asistenty!“

Z jeho slov zněla závist a nepřejčnost.

Nepřál Čobemu jeho úspěchy lékaře a technika, a zapomínal přitom, že Čobe beze všeho nasadil život za ostatní, zatímco on sám nebyl schopen opustit své čtyři stěny.

„Takže . . .“ zvědi se Hanfstik.

Maitskill následoval jeho příkladu.

„Doufejme, že na nás nevytáhne paprskomet, až nás uvidí.“

„Doufejme.“

Ale přesvědčivě to neznělo. V této fázi věřili, že je Čobe schopen všeho.

Pomalu kráčeli po prázdné palubě POINT OF směrem k lékařskému oddělení.

* * *

Záchrannou loď museli řídit dva piloti.

Pilotní zařízení nebylo tak jednoduché jako na POINT OF. Ren Dhark a Ralf Larsen zaujali pozici ve dvou pro člověka příliš velkých a nepohodlných sedadlech a snažili se pochopit smysl jednotlivých pák a spínačů. Ale neměli v sobě fenomenální cit jako Arc Doorn a tak Dharkovi nezbylo nic jiného, než Doorna zase zavolat.

Stál mezi nimi, zasněně sledoval zařízení a vypadal, jako by uvažoval o filozofii celého vesmíru.

Náhle vytrčil ruku, ukázal na jeden knoflík, jenž měl tvar velkého žetonu, a řekl :

„Tohle je přepínač transice! A tohle by mohl být ovladač palubního mozku ... taky, že je! Hm . . .“ utichl. Ve velínu nikdo nepromluvil. Do místnosti slabě pronikalo jen dunění motorů.

„Automatický korektor kurzu! . . .“

Ruka Arca Doorna ležela na regulátoru.

„Myslím, že se myšlenky všech myslících druhů pohybují na stejné úrovni kolem jediného bodu . . .“

Co tím chtěl Doorn říct? Dhark a Larsen si vyměnili překvapené pohledy.

„Na Galaxy ...“ Po těchto slovech Doorn opět ztichl. Napětí nepozorovaně, ale rychle vzrůstalo. Nyní záviselo na Sibiřanových schopnostech, zda se lidé naučí řídit giantskou loď. Ale jen pomyslení na to, že by s kulovitou lodí měli sami přistát, spadalo do oblasti utopie.

Doorn začal překotně odhadovat funkce ovládání. Sem tam zopakoval nějaký detail. Mluvil tak rychle, že Dhark s Larsenem jednotlivé součásti řídicího panelu nestačili sledovat.

V této vzrušující chvíli se ve vysílačkách ozvalo:

„Zachycena další zpráva! Okamžitě předána Checkmasteru!“

Arc Doorn oba své podřízené neuvěřitelně rychle a dobře zaškolil. Pracovali samostatně a bezchybně.

Čekalo se na překlad z palubního mozku POINT OF.

„*ASHGORT připojit těsně k TORGASHI!*“

Neosobně znějící hlas Checkmasteru ztichl, aby se po několika vteřinách opět neočekávaně ozval.

„*Podle logických úvah se nacházíme na palubě ASHGORTU,*“

Ren Dhark spěšně hmátl po své srolované helmě, připomínající kapuci, a přehrnul si ji přes hlavu.

„Larsene, namiřte svůj videofon na řídicí pult. Navážu přímé spojení s Checkmasterem. Snad teď budeme mít trochu štěstí...“

Ralf Larsen překvapeně vzhlédl.

„Cože? Vy se s touhle obrovskou bednou chcete přiblížit ke druhé lodi?“

„A nemusíme to náhodou udělat? Nechceme se koneckonců dozvědět, na které planetě se Gianti usídlili? Klid, prosím ...!“

Tento rozkaz směřoval ke všem přítomným, platil i pro Arca Doorna, dosud stojícího mezi Dharkem a Larsenem.

První důstojník POINT OF namířil svůj videofon na cizí řídicí pult a zapojil ho. Z řídicího pultu bylo navázáno přímé spojení do Checkmasteru. Přes helmovou vysílačku Dhark očekával nařízení palubního mozku prstencové lodi, jak připojit ASHGORT ke druhé lodi.

Jenom jestli od něj nepožadujeme nemožné, pomyslel si Ren Dhark, ale ve stejnou chvíli si uvědomil, jak bylo pro Checkmaster snadné porozumět syčení Giantů a ... přeložit je do pozemské řeči!

V helmě se ozval neosobní hlas. Dhark napjatě naslouchal. Palubní mozek mu plasticky vysvětloval, jaké páky a jaká tlačítka má použít a co se stane, když sáhne na to či ono.

Muži ve velínu POINT OF to prožívali spolu s ním prostřednictvím obrazovky. Dan Riker a Janos Szardak se téměř neodvažovali dýchat. Bylo jim jasné, že se Ren Dhark v následujících vteřinách a minutách pouštěl do největšího rizika ve svém životě.

Dan Riker se naklonil k Szardakovi:

„Co bude, když se to nepovede? Nemůžeme bez nich přece jen tak zapojit ochranu intervalových polí a odletět?!“

Janos Szardak, nositel tří nejvyšších vyznamenání, která světová vláda na Zemi udělovala, taky neuměl odpovědět. V duchu stále viděl podobnost mladého Rena Dharka a jeho otce — zemřelého velitele Galaxy Sama Dharka.

Onen cholerický, avšak v nebezpečných situacích dokonale chladný a jistý muž, by nyní nejednal jinak.

Miles Congollon, nacházející se se svou skupinou ve strojně, byl o akci

informován. I tam vládlo nervové vypětí, jež už nemohlo být více vystupňováno.

Vede je Ren Dhark všechny do záhuby, nebo s pomocí Checkmasteru dokáže nemožné a přiblíží se s jednou kulovitou lodí ke druhé?

„Congollone . . .“ Jeden z mužů už nedokázal napětí vydržet a chtěl si pomoci otázkou.

Na obrazovce videofonu viděli, jak se Ren Dhark předklání a jak pokládá levičku na nějakou páku. Pomalu ji posouval kupředu. Velmi pomalu.

Nikdo by nedokázal pochopit, že Dhark byl v tu chvíli dokonale klidný.

V té chvíli necítil naprosto žádné vzrušení.

Představoval ztělesnění klidu. Ani řádně nenaslouchal sdělení Checkmasteru. Mezi řídicími elementy gigantické lodi a jím se náhle vytvořilo intuitivní spojení. Že se tak stalo díky informacím palubního mozku POINT OF, si Dhark nepřipouštěl.

Obrovská koule změnila kurz. Veliká obrazovka to názorně předvedla. Žlutočervené obří slunce — podobné Antaresu ve Škorpiónu — se na obrazovce posunulo doleva.

Ale dělo se to příliš rychle!

Záchranná loď se pohnula z kurzu doprava. Pohyb několika stovek tisíc hvězd to názorně ilustroval, stejně jako změněný řev motorů lodí.

„*Zapnout automatický korektor kurzu!*“ přikázal Checkmaster.

Arc Doorn mírně přikývl a spatřil, jak Dhark mačká tlačítko, které před chvílí označil jako automatický korektor kurzu.

Na superobrazovce na ně zívala nekonečná černá propast vesmíru, vypadala hrozivě, ale muži si na takový obraz už zvykli.

„Támhle je ta loď!“ vykřikl Ralf Larsen a ukázal na drobný bod, jenž vystupoval z neprostupné černoty díky slabému odrazu světla žlutočerveného obra.

Vypadalo to, jako by proti dobyté giantské lodi cosi letělo.

Nejdříve to nabylo velikosti nehtu u palce, pak to rostlo ještě rychleji a nakonec se ASHGORT zastavila ve vzdálenosti sedmi kilometrů za svou sesterskou lodí a nabrala stejný kurz jako ona.

To, co se ještě před půlhodinou zdálo být nemožné, se stalo skutečností. Existoval člověk, který uměl řídit giantskou loď a opět se tento muž, který to dokázal, jmenoval Ren Dhark!

* * *

Manu Čobe se jenom zběžně ohlédl, když zaslechl kroky svých kolegů. Jejich obava, že by zahájil střelbu z paprskometu, se nenaplnila. Afričan mimoto neměl čas zabývat se hloupostmi. Na operačním stole před ním ležel normálně velký Giant.

Cizinec s ještěří postavou a příšernou dravci hlavou byl paralyzován a nacházel se ve stavu, ve kterém necítil bolest. Čobe jej pozoroval očima vědce, jenž

se snaží odhalovat tajemství. Sotva si povšiml kolegů, kteří se zastavili na opačné straně operačního stolu.

„Připravte se k prosvícení vrstev!“

Hanfstik a Maitskill si vyměnili mnohomluvné pohledy.

Už zase jsme jeho asistenti! stěžovali si beze slov.

Čobe si toho nevšímal. Nemohl se dočkat zjištění, jakým způsobem je v tak velkém obalu to malé hadí tělo utěsněno.

Když čelo pojízdného stolu narazilo proti prosvěcovači, zapnula se automatika a vtáhla Gianta do přístroje Tajemných. Přístroj byl dostatečně velký, aby se tam Giant vešel.

„Projekce!“

Čobe neztrácel mnoho slov.

Rídil projektor a postupoval vrstvu po vrstvě, jež se ve značném zvětšení pak objevovaly zobrazeny na stěně.

Nyní byl obal Gianta už mimo paprsky prosvěcovače. Na projekci se objevily stovky kulatých oček o průměru zhruba jednoho centimetru.

Jejich slaboučký, asi milimetr silný okraj byl zabarven dohněda, ale to, co bylo uvnitř, nejenže stále měnilo barvu, nýbrž to také pulsovalo. Vypadalo to, jako by si uvnitř razila cestu nějaká tekutina.

„Bočné ... do hloubky pěti centimetrů!“ oznámil Čobe a přiznal tak, že si proces na projekci ještě nedokázal vysvětlit.

Obraz se změnil.

Hnědé provazce, končící pod povrchem obalu, nyní zřetelně prozrazovaly, jak v nich cestuje lehce pulsující tekutina jednou směrem k obalu a pak nazpět.

„Kam?“

Otázka se zastavila v prostoru.

Obraz se proměnil. Žádný z lékařů nepromluvil. To, co při prosvícení Giantů vypadalo jako zamotaná klubka, se nyní projevovalo jako silné duté nervy, plnicí současně i funkci tepen.

A potom paprsky ukázaly blýskavé hadí tělo se dvěma jako pěst velkými, bezokými hlavami.

Pár dutých nervových kabelů směřoval do obou velkých tmavých očí Gianta. Pravé oko bylo spojeno s pravou hlavou hadího těla, levé s levou.

„Je možné nazývat hlavami dva výběžky mozku, velké jako pěst?“ zeptal se Čobe.

Mozek, tlustý jako stehno, dlouhý přes metr, umístěný v obalu, připomínajícím ještěra. Tento obrázek už lékaři znali ze studia těl zasažených Giantů, ale nyní poprvé spatřili elasticke zavěšení mozkového hadího těla v obalu na více na 5 000 nervových drahách.

Byly bezpochyby silné i pružné. Při prudkém pohybu, například při pádu, zabraňovaly, aby se mozek dotkl obalu a poškodil se tím.

„Ještě stále věříte, že před sebou máte robota, Čobe?“

Hanfstikova otázka nebyla ironická ani poťouchlá. To se jeden vědec ptal na názor druhého vědce.

„Já nevím,“ přiznal Čobe. „Ale už si nejsem tak jist.“

Potom automatika vrátila Gianta zpět na operační stůl.

Složení organicko-anorganického obalu zajímalo každého. Studium předešlých Giantů podalo jen částečný obraz. Energetický paprsek z Dharkovy zbraně v něm zničil všechno anorganické a vyvolal tím proces smršťování giantského obalu.

Maitskill vložil do mikroskopu Tajemných klidnou rukou mikrotenkový oválný vzorek a pak nastavení přístroje přenechal Čobemu. Na opačné stěně pak byla zobrazena zvětšená projekce z mikroskopu.

Opět se vynořila změt' komplikovaných, navzájem propojených molekulových řetězců.

Jednoznačně organické řetězce molekul byly pospojovány s anorganickými!

Biologická látka, která se neustále měnila, došla k syntéze s anorganickými látkami?

Zastavili projekci.

Manu Čobe si videofonem zavolal biochemika Leona Laudana.

Čekání na něho bylo mučivé dlouhé. Hanfstik vzal mezitím z Giantova obalu další mikrovzorek.

Pak už stál Leon Laudan před projekcí a bez hlesu na ni zíral. Překvapeně vrtěl hlavou.

„Co nám na to můžete říct, Leoně?“ zeptal se Manu Čobe. „Co znamená to spojení?“

Laudan, hubený muž s asketickou tváří, mluvil velmi tiše.

„Něco takového ještě nikdo v přírodě nepozoroval. Zde je vidět spojení mezi živým organismem a neústrojnou látkou. Organika oživuje neživou hmotu a ta zabíjí živé ...“

„Moment...“ snažil se jej Čobe přerušit, protože nemínil tento rozpor v Laudanově výpovědi nechat bez poznámky.

Biochemik ale jen mávl rukou.

„Ještě jednou opakuji, že organika oživuje anorganickou hmotu a neživá látka zabíjí živou tkáň! Nechtě mě demonstrovat, co to znamená.“

Čobe mu bez vyzvání vtiskl do ruky videotužku. Leon Laudan stiskl drobný kontakt a v té chvíli z nástroje vyšel paprsek, který se jako ukazovátko zapíchl do projekce.

Ve změti molekul vyznačil určitou část.

„Toto je složitý řetězec Ikosa-17-d-Mathybion, dobře známý z biochemie. Sedmi větvemi je s tímto řetězcem zde ... nechci vás unavovat složitými pojmy ... tady ... tady ... a tady ... a sice ve čtyřnásobném kontaktu propojen! Organické a anorganické molekuly jsou spojeny.

Nyní k mému tvrzení, které vám musí připadat šílené.

Na straně jedné se organická součást snaží přeměnit anorganickou, oživit jí,

jestli to chcete slyšet takhle. Taková snaha vyvolává v anorganické látce silné podráždění. Toto anomální dráždění neprobíhá synchronně s pokusy anorganiky rozložit tkáň, nýbrž pokus o neutralizaci — nebo anihilaci — se koná teprve po chemickém proměnném procesu, jenž můžeme dobře demonstrovat zase na tomto řetězci...”

Všichni tři lékaři jen mlčky přihlíželi čarám videotužky. Pouze naslouchali.

„Tímto částečným proměnným procesem se uvolňuje energie. Tato energie působí na organický řetězec a výboj uvede anorganickou část zase do původní podoby ... a proces se opakuje ...“

„Ufff!“ záupěl Manu Čobe a ulevilo se mu, když spatřil, že Leon Laudan vypíná videotužku.

Tato krátká přednáška byla naštěstí u konce.

Potom Čobe sledoval své dva kolegy a musel se mimoděk ušklíbnout. Ne-dařilo se jim líp než jemu. Také si nedokázali udělat přesnou představu o tom, co se mezi molekulami vlastně děje.

„Na slovíčko, Laudane!“ oslovil Čobe biochemika, jenž stále fascinován zíral na projekci. „Mohl byste říct, zda je toto anomální spojení výsledkem přirozeného, nebo umělého procesu?“

„Řekl jste anomální, Čobe? Jak jste na to přišel? Přečtěte si Iku Makoda. Ten v roce 2034 právě v takovémto organicko-anorganickém spojení viděl jednu z možností vytvoření života ve zkumavce ...“

„Takže přece jen umělý proces!“ triumfoval Manu Čobe.

„Nikoli umělý! Dodnes se ještě nepodařilo dát takovému spojení ani první impuls! Pochopte mne, Čobe... dosud to byla vždy jen pustá teorie... a dnes ... dnes prožívám hvězdnou hodinu biochemie ... dnes ...“

Čobe ztlumil biochemikovo nadšení. Citovaného Makodu neznal. Svou následující otázkou se snažil Laudana nachytat:

„Ten Makoda stanovil nějaký poměr, jaký musí být mezi organickou a anorganickou hmotou zachován?“

Laudan odpověděl bez přemýšlení:

„Mezi 29 a 71 až do 27,4 a 72,6 procent. Vyšší hodnoty se vztahují na anorganický podíl.“

Maitskill ihned zareagoval. Další mikrovzorek byl k dispozici.

„Okamžik. Hned to budeme mít.“

Nesliboval přespříliš. Nemusel se ani namáhat, to hlavní za něj vyřídil automatický determinátor.

Maitskill pak zůstal sedět, přestože se přístroj už samočinně vypnul.

„Gratuluji vašemu Makodovi, Laudane,“ řekl pak lámaným hlasem. „Poměr činí 28,1 ku 71,9 anorganické hmoty!“

„Škoda,“ obrátil se Hanfstik k Čobemu, „a já už jsem se v duchu radoval, že tohle monstrum je přece jenom robot..“

Manu mávl rukou.

„Poslední hodinu jsem už své hypotéze nevěřil. Napadlo mne totiž něco, co jsme dosud všichni přehlédli:

Podle Dharkovy zprávy Gianti ve velice krátkém čase dobyli Zemi a proměnili lidi v letargické bytosti. Lidé jim byli cizí, tím pádem jim byla cizí i jejich biologická struktura. Jsou Gianti d'ábelští géniové, že dokázali člověka a jeho složitý mozek poznat během chvíle lépe než my za dlouhá staletí, anebo Giantům přispěchala na pomoc d'ábelská náhoda?

Vidíte, a už sama tahle otázka naznačuje, že Gianti nemohou být žádnými roboty!“

Leon Laudan si vzal druhý mikrovzorek a zmizel s ním ve své laboratoři.

Vychutnával si *svoji* hvězdnou hodinku.

V lékařské stanici však Čobe pokračoval. Navrhoval použit detektor orgánů.

Necelý kilogram vážící, z tmavého kovu vyrobený přístroj s namodralou obrazovkou přišel na stůl a pak z něj vytáhli destičku, připojenou k přístroji svinovacím kabelem. Toto zařízení Tajemných pracovalo na bázi zařízení, které zatím žádný vědec nedokázal určit.

Maitskill mezitím kreslil na povrch Giantova těla čísla a písmena, označující jednotlivé fáze.

Manu Čobe přiložil desku na úroveň obou jako pěst velkých výběžků hadovitého mozku.

Opět běžela projekce.

„Pole 23!“ řekl Maitskill. „Čobe, co myslíte, že objevíte tímhle detektorem? Žaludek? Ledviny?“

„Ani to, ani ono,“ pravil Čobe a posunul destičku na pole 24, aby se více přiblížil centru mozku. „Nevím, zda jste si toho povšiml, Maitskille, ale před chvílí, když jsme prosvěcovali vrstvy, prohlížel jsem si rozkladač, umístěný v hrdle Gianta a cosi mne přitom napadlo ...“

„Smím vědět co?“ zeptal se Maitskill.

„Vám to tedy uniklo,“ konstatoval Čobe. „Orgánu v Giantově hrdle jsme dali název rozkladač. Pojem je podle mého názoru chybný. Tento orgán je zároveň plicemi a zásobníkem využitelných částí potravy, které v tekuté podobě protékají nervovými tepnami a mění se v energii...“

Za jejich zády Hanfstik tiše zasténal.

„Co je?“ zeptal se Čobe.

„Jenom jedna setina kapacity mozku. Nač taková bytost potřebuje tak velký mozek?“

Čobe posunul desku na místo, označené jako centrum mozku. Ve stejné chvíli vyvalil Hanfstik oči.

„Mozek .. . detektor orgánů ... panebože! Čobe, vy teď měříte pole energetického napětí! Pole, které odráží paprsky detektoru .. !“

Manu Čobe okamžitě přenechal kolegovi Maitskillovi vedení destičky po těle Gianta, přistoupil k přístroji a pozoroval nyní jednoznačné odvádění paprsků

přístroje stranou a rozmazaný obraz.

„Maitskille, kroužit deskou pomalu kolem centra!“ nařídil.

Objevila se černá.

Cizí těleso v Giantově mozku!

Cizí těleso, chráněné energetickým ochranným polem!

Oči Manu Čobeho se vpalovaly do obrazovky.

„Stop!“

Destička se přestala pohybovat.

„Zvyšte výkon, Hanfstiku!“

Kolega přepínal a detektor orgánů začal zvolna bzučet.

„Ještě vyšší výkon, Hanfstiku!... Maitskille, s deskou už ne ...“

Jenom Hanfstik spatřil na boku přístroje varující signálku. Jednal instinktivně. Jednou rukou hmátl po Čobem, druhou po Maitskillovi, a oba strhl k zemi.

„Vy jste se z ...?“

Čobeho výtka zanikla v explozi.

Těsně nad jejich zády vyšlehl plamen. Na zlomek vteřiny se v místnosti rozzářilo malé slunce. Zahoukalo poplašné zařízení a automaticky uzavřelo místnost.

Tři lékaři na zemi vůbec nic neviděli, zato slyšeli nejrůznější hlasité zvuky, cítili vibrace a měli za to, že nastala jejich poslední hodinka.

Giant explodoval!

Explodovalo to černé v centru mozku, co bylo chráněno energetickým polem!

„Ven!“ křikl Afričan, který jako první překonal šok, ale pořád ještě nic neviděl. „Ven! Do odzařovací komory! Rychle!“

Šlo skutečně o vteřiny.

Akustický poplach řádl v nejvyšších tóninách. Vyjadřoval tak zároveň sílu radioaktivního záření v místnosti.

„Hanfstiku, Maitskille! Vztyk a pryč odtud!“ Čobe sáhl ke straně a kohosi nahmatal. Předklonil se, klekl si a chytil ho. Kdyby mu alespoň neskákaly před očima ty černé skvrny!

Oslepl?

Zbavilo ho to slunce velikosti biliárové koule zraku?

Kde byly dveře k odzařovací místnosti?

„Tak se vzpamatujte, sakra!“ Nevěděl, na koho křičí, ale řev měl úspěch. Muže po své pravé straně už nemusel zvedat.

Holení narazil do stolu. To teď nevadilo. Zeď. Vrazil do ní a spatřil hvězdičky... hvězdičky mezi tančícími černými skvrnami.

Podél stěny. Nemusel vést ani Hanfstika, ani Maitskilla.

Gianti zatracení!

Soustředil se.

Jeden roh! Pak dveře! To nejsou ty správné!

„Odzařovací místnost je na druhé straně!“

Jak to tam příšerně páchlo! Kdesi se něco připékalo. Ani jeden z těch tří nic neviděl. Potáceli se, klopýtali, byli nejistí, drželi ruce před sebou, hledali protější stěnu. Manu Čobe do ní narazil.

Kde teď měl hledat? Vlevo nebo vpravo? Kde byli Maitskill s Hanfstikem? Volal je. Odpovídali.

„Tady!“ křičel Maitskill. „Tady . . . tady . . . tady!“ Našel dveře k záchraně. Čobe se sunul doprava, rukama se dotkl něčích zad. Před ním díra. Otvor. Dveře . . . odzařovací místnost . . .

Záchrana?

* * *

Žlutočervené slunce před námi, vzdálenost 2,5 světelných hodin, oznámil před chvílí Ren Dhark velínu prstencové lodi. Od té doby žádné další zprávy nepřišly. Muži ve velínu museli čekat.

Tentokrát však mohli prostřednictvím videofonů dobře sledovat, co se děje v místnosti, nacházející se více než pět set metrů nad jejich hlavami.

Janos Szardak a Dan Riker se náhle ve svých pilotních křeslech zprudka napřímili.

Poplach! Záření na POINT OF!

Místo bylo okamžitě lokalizováno — lékařské oddělení!

„Lékařský trakt?“ vyhrkl Riker, přestože to Szardak také už věděl. Pak následovala vteřina zaváhání. „Janosi, převezměte řízení!“

Riker vyskočil a hnál se k východu, jenž se automaticky otevřel, jakmile se přiblížil.

Paluba byla prázdná, ale všude se rozléhal radioaktivní poplach! A jak vysokými tóny! A jak dobře Riker věděl, co to znamená . . .

Avšak radioaktivní poplach v lékařské části POINT OF?

Skočil do antigravitační šachty. Připadalo mu, že klesá jen po centimetrech.

Paluba!

Muži, kteří se hnali k oddělení stejně jako on! Někteří měli už uzavřené prilby skafandrů.

Ještě čtyřicet metrů! Ještě deset. A pak — uzamčený vchod! Ruční otevírání zablokováno! Obraz přenášel záznam zdemolované laboratoře, ale zvuk nepředával ani hlásku!

Riker se rychtě obrátil na velín s otázkami. Szardak zprvu nevěděl nic nového, ale po chvíli se ozval sám:

„Otřesy prostoru v bezprostřední blízkosti!“

Neštěstí se na POINT OF řítilo ze dvou stran! A Ren Dhark trčel daleko od prstencové lodi ve velínu lodi Giantů.

„Ne!“ okřikl Dan muže, který se ho již potřetí zeptal, zda by dveře lazaretu nešly otevřít ručně. „Ne, i kdybyste se mě ptal stokrát!“

Nervozita ovládla loď.

„Čobe!“ křikl Riker přes videofon do uzavřeného prostoru. „Maitskille, Hanfstiku, ozvěte se přece!“

Ale videofon nadále ukazoval pouze zdemolovanou místnost a mlčel.

* * *

Gianti museli mít nějaké podezření.

Pozemské komando v cizím lodním velínu spatřilo na superobrazovce mnoho malých kulovitých bodů, vynořivších se zničehonic z kosmické tmy a tvořících nyní protažený řetězec vpravo a vlevo od obsazené lodi.

„Milý doprovod!“ konstatoval Ralf Larsen sarkasticky. „18 ... 19 ... — 23 ... 24 ... 25 lodí. Rene . . .“ Pohlédl na něj zamyšleně. „Tím by měl být váš plán proniknutí do blízkosti světa Giantů definitivně u konce.“

„Možná. Vyčkejme času!“ odvětil Ren Dhark. Odhadoval průměr malých lodí na 130 metrů.

Žlutočervené slunce se během posledních hodin podstatně zvětšilo. Lodě letěly přímo na něj rychlostí těsně pod rychlostí světla. Několik hvězd v bezprostřední blízkosti slunce bylo bezpochyby planetami, ale nedalo se odhadnout, kolik se jich na oběžné dráze kolem slunce může nacházet celkem. Zjistit to nešlo, protože Dhark zakázal používat zaměřovače.

Podle jeho názoru ještě nebylo vše ztraceno, přestože se jejich situace vyvořením doprovodných lodí značně zhoršila. Zase jednou si uvědomil, že POINT OF je loď stará tisíc let. Její stavitelé podle všeho neznali transici. Tento handicap dostával prstencovou loď neustále do svízelných situací.

A přesně to nemínil Dhark nyní dopustit.

Sledoval doprovodné lodi.

Jestliže měly nějaké podezření, proč potom nezaútočily?

Z úvah jej vyrušilo hlášení Milese Congollona ze strojovny. Ralf Larsen mu podal videofon.

„Ano?“

Miles Congollon začal nadšeně vykládat, že už téměř rozumějí strojům, že sice nejsou podobné těm na POINT OF, ale že právě díky tomu, že porozuměli strojům na prstencové lodi, se umějí nyní lépe vcítit do pravděpodobných účelů jiných zařízení . . .

„Oukej, Congollone, mockrát děkujeme. Držte se se skupinou v pohotovosti. Může se stát, že se během okamžiku budeme muset stáhnout zpět na POINT OF. Dostali jsme doprovod dvaceti pěti kulovitých lodí.“

„Potěš pámbů!“

„Možná to vidíme hrozivější, než jaké to ve skutečnosti je. Ale buďte připraven. Konec!“

Řetězec menších lodí se k oběma velkým kulovitým korábům neustále při-

bližoval.

Vtom se Dhark rozesmál. Ukázal na přepínač transice.

„Když bude nejhůř, skočíme si prostorem!“

Ralf Larsen si v tu chvíli pomyslel, že opět sedí vedle starého Sama Dharka. Renův hlas připomínal komandéra Dharka stejně jako jeho gestikulace.

„Rene, mohlo by se stát, že se tím skokem octneme v nějakém slunci ...“

Blondřatý, ramenatý Dhark se srdečně zasmál.

„Jistě, pravděpodobnost je jedna k milionu . . . nebo k miliardě! Larsene, nabrali jsme kurz na okrajovou oblast Mléčné dráhy, nazvané Halo. Je tu málo hvězd. Čím hlouběji se dostaneme, nebo vyskočíme z transice, tím méně sluncí uvidíme. Ne, z tohohle si hlavu nedělám. Ale z něčeho jiného. Máte vůbec tušení, jaký lze udělat nejdelší možný transitní skok? Já tedy ne.“

„Ale...“

„Nebude žádné ale, kdyby se Gianti rozhodli ostřelovat vlastní loď! Žádné. Takže i nadále držíme daný kurz. Jestlipak jsme už prošli oběžnou dráhu nejbzdálenější planety?“

„Ve vzdálenosti zhruba 4,5 světelných hodin?“

„Zapomněl jste, že jde o obrovské slunce. I přes svou minimální hmotnost má průměr 34 milionů kilometrů. Věřím, že na vzdálenějších planetách můžeme objevit život a ...“

Ozval se velín prstencové lodi.

„Cože? Radioaktivní poplach v medicínském traktu? Čobe, Maitskill a Hanfstik se nehlásí? ... Vchod do stanice ...“

Chtěl říct: prořezat, ale v poslední chvíli si uvědomil, že prstencová loď se stává z unitalu, umělého kovu Tajemných. Lidé dosud stále nevěděli, jak ho opracovávat. Znali pouze bod tavení: 143 750 stupňů Celsia.

Janos Szardak spěšně podával zprávu. Když se zmínil o demolici laboratoře, Dhark se zarazil.

„Janosi, nevíte, zda se lékaři nepustili do zkoumání těl Giantů?“

„Nevíme vůbec nic, Dharku! My... stop! Před hodinou nebo dvěma tu byl Maitskillův dotaz. Riker měl něco důležitějšího, tak ho nevyslechl, ale já už nevím ..“

Dhark ho přerušil. Radioaktivní poplach na lékařské stanici mu dělal větší starosti, než na sobě dal znát. „Víte určitě, že dotaz nepřišel od Manu Čobeho, Szardaku?“

„Určitě!“

Dhark bleskurychle kombinoval. Maitskill a Hanfstik nebyli lidmi, kteří by riskovali a přebírali vlastní iniciativu. To uměl pouze Čobe. To jeho vinou nastal v laboratoři výbuch.

„Pravě se vrací Riker,“ řekl Szardak. „Předávám ho ..“

Rikerova tvář zrcadlila bezradnost.

„Radioaktivní poplach skončil, ale vchod do laboratoří je nadále uzavřen,

Rene. Příčina výbuchu a záření se videofonem nedaly stanovit. Zjistili jsme pouze tolik, že automatické pojistky ihned reagovaly a rychle snížily radioaktivní hodnoty. Musíme počítat s tím, že naši tři lékaři přišli o život.“

„Ty nevíš, čím se tam zabývali, Dane?“

„Čím asi! Známe všichni Čobeho. Sázím co chceš, že se pustili do nějakého paralyzovaného Gianta ...“

„Panebože,“ přerušil ho Dhark nazlobeně, protože měl důležitější práci než naslouchat spekulacím, „ale Gianti přece nejsou malými atomovými bombami!“

„Jo?“ zeptal se Riker přítele. „A víme to určitě?“

„.. ses zbláznil ...“ zaslechl pak ještě Dharka, který v tu chvíli vypnul spojení. Občas si ti dva mezi sebou nebrali servítky.

* * *

Manu Čobe, Maitskill a Hanfstik dorazili i přes své oslnění do odzařovací komory. Malé, kompaktní dveře se za nimi zabouchly. Automaticky se uzamkly a zajistily.

Technika Tajemných fungovala jako obvykle na jedničku!

„Rychle!“ hlesl Čobe a přejížděl rukama hladkou stěnu, hledaje ve výši ramenou otvory. Dopotácel se až do rohu. Vedle slyšel kolegy sténat bolestmi a strachem. Nikdo netušil, zda do záchranné místnosti dorazili včas.

„Kde jsou ty díry?“ sykl Hanfstik.

„Klid, najdeme je!“ sykl Čobe.

Nalezl dva otvory, jež byly od sebe vzdáleny třicet centimetrů, a vsunul do nich paže. Na konci otvoru nahmatl kovovou tyč. Sevřel ji.

Sténání kolegů ztichlo.

I oni našli své otvory. I oni nyní pociťovali lehké, snadno snesitelné mravenčení.

Bolest očí polevovala. Vliv šoku odezníval. Ale stále jim ještě tančily před očima černé skvrny a stále ještě nemohli říci ani to, zda je v místnosti světlo nebo tma.

„Deset minut při lehkém ozáření, 17 při středně těžkém a 21 minut při nejtěžším ...“ opakoval Čobe nahlas.

Jeho kolegové mlčeli. Nikdo se nepohnul. I pro Manu Čobeho se vteřiny táhly nekonečně dlouho.

Jednadvacet minut se mohlo stát věčností!

Tu dobu museli překlenout rozhovorem, jinak by je nejistota z výsledku odzáření mohla zbavit zbytku sil.

„Gianti jsou přece jen roboti!“ konstatoval Manu Čobe.

„Pro mě za mě, třeba dvojité!“ štěkl Hanfstik, stojící vedle Čobeho, a pak křikl: „Já už o tom nechci nic slyšet, Čobe! Rozumíte? Ani slovo! Jen vy... vy a nikdo jinej ... nesete zodpovědnost za to, že jsme slepí! Vy zatracenej kariéristo!“

„Vzpamatujte se, Hanfstiku“ okřikl jej Afričan, jenž záměrně přeslechl, že byl nazván kariéristou. „Chovejte se jako muž ...!“

„Čobe, mám chuť vás zmlátit!“ sykl nyní i Maitskill.

Afričanovi bylo vcelku jedno, co mu vyčítají. Podstatné bylo, že něco říkají, přestože na sebe křičeli.

Čekací doba musela uplynout...

„Máte vo kolečko víc... vy... s tou vaší teorií!“ nadával zase Maitskill. „Leon Laudan vám přece všechno vysvětlil...“

Čobe si záměrně zahrál na vzteklého:

„Jenom dokázal, že jde o organicko-anorganický obal. Nic víc a nic méně! Chtěl bych vědět, jak jste mohli udělat státnice!“

Tak dlouho na sebe vzájemně pokřikovali, až jeden po druhém ochraptěli. Nepoužívali výrazů vzdělaných lidí, nýbrž slovník tuláků, jejichž nadávky, hrubé výrazy a zlostné obraty se daly dobře vyrazet.

Vtom Hanfstik vykřikl: „Já vidím! Už zase vidím!“

Krátce nato konstatoval i Čobe, že ho oči přestaly bolet, že už nevidí žádné skvrny, ale světlo.

Pak se před ním vynořila modrofialová unitalová stěna. Jeho tvář se od ní odrážela jako v zrcadle. Otočil se a uviděl Hanfstika. Pot mu v čůrcích stékal po tváři. O krok dál stál Maitskill, strnulý jako socha. Ten se ještě neozval, že by znovu viděl.

„A co vy?“ zeptal se ho Afričan.

„Líp ... už skoro zase dobře! Panebože!... Bože ...“

Ještě před chvílí on i Hanfstik pochybovali o možnostech techniky Tajemných.

Pak si příroda řekla o své právo.

Když tiše zabzučel tón, oznamující ukončení odzařovacího procesu, Hanfstik tiše omdlel. Ruce zpomaleně vyklouzly z otvorů a tělo zvolna sklouzlo k zemi.

Maitskill se dopotácel do protějšího rohu a opřel se. Kolena se mu třásla.

Jen Afričan stál klidně u stěny, sledoval časomíru a konstatoval, že byli odzařováni 21 minut, což znamenalo: při explozi neznámého tělesa v giantském mozku vzniká nejsilnější záření.

Ale ani on nebyl v tu chvíli v nejlepší psychické formě. Soucitně pozoroval zničené kolegy. Odešel ke dveřím a ztěžka je otevřel.

Dveře se rozskočily.

To byl důkaz, že i v laboratoři opět zavládly normální podmínky. Zdemolovaným věcem se nevěnoval. To všechno mělo dost času. Vešel do druhé místnosti. Tlak a horko tam nemohly způsobit tak velké škody.

Nalezl láhev, kterou hledal.

Potom se vrátil ke kolegům, přiložil hrdlo k Maitskillovým ústům a řekl: „No tak, pijte!“

Obsah láhve se rychle ztrácel.

„Dost! Stačí!“ určil Čobe a láhev s dobrým koňakem mu odtrhl od úst.

Hanfstik pil s ještě větší chutí než kolega. Nechal do sebe koňak rovnou vtékat, aniž by ho polykal.

„Ach bože,“ konstatoval Čobe s úsměvem, když spatřil v láhvi ubohý zbytek. „To jste oba notorici?“

Pak si sedl a když si přihnul, kolegy pochopil.

Měl najednou jedno jediné přání.

Opít se! Pít až do nemoty! Už na nic nemyslet! Vůbec na nic!

Ale těmi několika zbylými kapkami v láhvi to už nedokázal. Otřel si oči a řekl:

„Co kdybychom oznámili ostatním, že jsme to tentokrát ještě přežili?“

Maitskill a Hanfstik apaticky přikyvovali. Pomalu a nejistě se začali opět pohybovat.

Ale v laboratoři se zarazili.

Nezajímaly je zničené stroje. Hledali něco jiného — Gianta!

Ten tam nebyl. Nezbyla po něm ani stopa!

„Takže co jsme to vlastně zjistili?“

Maitskill s Hanfstikem sebou trhli, otočili se a nevěřícně zírali na Čobeho.

„Copak toho pořád ještě nemáte dost?“ hlesl Hanfstik. „Studujte si, studujte! Třeba až do soudného dne! Ale beze mne! Rozuměl jste? Beze mne!“

„A taky beze mne!“ přidal se Maitskill k názoru svého kolegy.

„No,“ zdůraznil Čobe. „Já bych teď chtěl zjistit, proč ti dva připálení Gianti prosili, abychom je raději zabili, ale v žádném případě neotevírali...“

Vypadalo to, že se Hanfstik na Afričana vrhne. V poslední chvíli se ovládl a otočil se k němu zády. „Já teď jdu do velínu a všechno ohlásím,“ řekl.

„Doufejme, že tam budou mít čas si vás poslechnout, Hanfstiku!“ křikl za ním Čobe, aniž by tušil, jak dobrým bude prorokem.

„Já jdu s ním!“ konstatoval Maitskill.

Manu Čobe proti tomu nic nenamítal. Posadil se na překocný operační stůl, opřel hlavu do dlaní a uvažoval.

Byli Gianti doopravdy roboti, nebo to byl živočišný druh s atomovou náloží v mozku?

Byla příroda vůbec schopna stvořit takovou nestvůru?

Hloubal a zapomínal, jak utíká čas.

Hloubal a nedostával se k žádnému výsledku.

Věděl jen, co má udělat: pokračovat v dalším studiu Giantů. Musel to udělat, protože na vzdálené Zemi žily miliardy lidí, ze kterých Gianti nadělali idioty.

„Gianti,“ šeptal. „Gianti, jste roboti?“

Nikdo mu neodpovídal.

* * *

Arc Doorn objevil giantskou zaměřovací techniku a seznámil se s jejími funkcemi. Po krátké úvaze mu Dhark dovolil s ní manipulovat. Bylo to nutné.

Trčeli vprostřed cizí sluneční soustavy a vůbec nic o ní nevěděli.

„Gianti, kteří na některé z těch planet sídlí, snadno rozeznají mnou vyslané zaměřovači paprsky jako paprsky své vlastní záchranné lodi!“ tvrdil Arc Doorn, aby Dharkovi ulehčil rozhodnutí.

Žlutočervené slunce bylo klasifikováno jako hvězda kategorie M. Patřilo k němu jedenáct planet. Všechny, až na šestou a sedmou, byly životu nepřátelské.

„Poletíme k šesté,“ oznámil Arc Doorn, když se po delší době opět ozval velín POINT OF.

„Prosím?“

„Rene, máte tady Čobeho, Maitskilla a Hanfstika. Čobeho jsem musel nejdřív nechat přivést z lékařské stanice. Myslím, že má zajímavou, i když nepravděpodobně znějící zprávu ...“

Ren Dhark neměl čas na obsáhlé zprávy.

„Musíme to odsunout na později. Právě nalétáváme na šestou planetu, Dane. Dávám mu deset vteřin. Nech ho mluvit!“

Manu Čobe daný čas ani nevyčerpal. Měl na jazyku jen tři slova:

„Gianti jsou roboti!“

„Konec!“ řekl Dhark a vypnul spojení. Za zády se mu ozval výbuch smíchu.

Larsen vrtěl hlavou. První důstojník ztratil řeč. Pak pravil:

„Já tomu Čobemu nerozumím. Vždycky vypadal jako vážný člověk a teď ze sebe záměrně dělá šaška?“

Ren Dhark si ale až příliš dobře vzpomínal na záhadný konec obou změnšených Giantů.

„Roboti?“ řekl tak tiše, že to nemohl zaslechnout ani Larsen.

Pak se od zaměřovačů opět ozval Doorn.

„Údaje o šesté planetě: 16 400 kilometrů průměr, rotační perioda 22:45 hodin, přitažlivost 1,24 g, průměrná teplota 18,6 stupňů Celsia, kyslíkový svět. Čtyři pětiny povrchu pokryty vodou. Vzdálenost od slunečního systému 2 103 světelných let...“

„Poměrně blízko u dveří Země . . .“ pravil někdo a Ren Dhark se podívil, jak ledabyle to bylo řečeno. Ještě před rokem znamenala vzdálenost 1000 světelných let nekonečnou dálavu, kterou nešlo překonat.

Jak rychle si lidé zvyknou!

„Šestá planeta, domov Giantů ... že to mají být roboti? Tak proč nepokřtít planetu na Robon?“

Zvolání bylo míněno žertem, ale lidé ve velínu si ho zapamatovali.

Přibližování malých kulovitých lodí se zastavilo. 130metrové lodě je nyní sledovaly ze stálé vzdálenosti. Ani se nepokoušely s nimi navázat spojení.

Totéž platilo o stanicích na Robonu.

Arc Doorn, jenž seděl před zaměřovači, objevil jakýsi výkyv na oscilografu.

Okamžitě použil energetický zaměřovač.

A pak na to přišel:

„Dharku, loď leží v naváděcím paprsku z Robonu!“

„Díky,“ stačil Dhark ještě zamumlat.

Checkmaster se hned paprsku věnoval a hledal na něj odpověď.

Dhark reagoval intuitivně.

Pak se ozval neosobní hlas Checkmasteru:

„Za 15 časových jednotek zahájit brzdňý manévr. Přejít na přistávací oběžnou dráhu. Předepsaná výška 2 057 kilometrů!“

Ren Dhark si vzpomněl na diagram, který mu jeden ze zajatých Giantů předvedl telepatickou cestou. Časová konstanta na jeho okraji byla nejprve rozdělena neznámými časovými jednotkami. Pak jim Giant musel vysvětlovat, co jeho druh rozumí časovou jednotkou.

Dhark bleskově přepočítával. Zůstal mu dostatek času, aby se připravil na přikázaný manévr.

Ale vyrušil ho Larsenův přísný pohled.

„Co se děje?“

„Chtěl bych navrhnout, abychom se stáhli do POINT OF,“ řekl Larsen.

„Ted? ... příliš pozdě. Za několik minut musí loď zahájit brzdňý manévr.“

Ztichl. Na superobrazovce se vynořilo neočekávané divadlo. Doprovodné lodi uhnuły doleva a doprava, zrychlily a během vteřin zmizely ve směru ven z giantského systému!

„Ještě stále nic netuší!“

Tím měl na mysli Gianty. Velín si hlasitě oddechl.

„Ochranný doprovod?“ konstatoval Dhark trochu popleten. „Proč Gianti poskytují svým lodím ochranný doprovod? Copak si nejsou prostorem ve svém vlastním slunečním systému jistí?“

Larsen připomenul ztotočené lidstvo:

„Ani bych neměl nic proti, kdyby jim nějaký jiný druh chtěl osladit život . .. těm přišerám!“

Přišla 15. časová jednotka.

Dhark spolu s Larsenem přibrzdil loď.

Hukot motorů vystřídaly zvuky, podobné zpěvu. To zahájily činnost gigantické vyrovnávače přetížení. Na lodi se udrželo na konstantní hodnotě 2 g.

Tváře Dharka a Larsena zrcadlily nejvyšší soustředěnost. Svým manévrováním nesměli probudit nedůvěru Giantů.

Ještě stále jim zbýval poslední úsek plánu. Jakmile naletí na parkovací oběžnou dráhu, vrátí se zpět na POINT OF a pak vyčkají té nejlepší příležitosti k úniku ze slunečního systému Giantů.

Ren Dhark měl už zase pilbu na hlavě a domlouval se se svým přítelem Rikerem.

„Dane, vše připravit na bleskový start, ale nezapínat ještě žádný stroj! Obsadit veškeré Blesky! Odstup od Robonu činí ještě 3,5 miliónů kilometrů ...“

„Co je Robon? Šestá planeta?“

„Ano. Konec.“

Vypadalo to, jakoby se planeta na ně řítila.

Robon narůstal do gigantických rozměrů.

O pár vteřin již svými rozměry překryl rámec obrazovky. Objevily se první detaily.

Robon byl prastarou planetou! Podle všeho na něm nestála žádná pohoří. Jakkoli muži hledali nějaké vyvýšeniny, všude nacházeli rozlehlé zelené roviny, předělované jezery nejrůznějších tvarů, ale ani jednu výraznou horu.

Vypadalo to, jako by obě záchranné lodi na Robon padaly.

Bylo vidět stále více podrobností. Obě zóny lesů kolem rovníku, mezi nimi písečný pruh, nad kterými muselo být pekelné horko. Řeky vypadaly jako úzké stužky.

„Tak tohle je tedy jejich domov,“ mumlal Larsen. Nikdo ho v řevu motorů neslyšel.

Arc Doorn nechal běžet distanční zaměřovač. Loď se nadále nacházela v naváděcím paprsku. Byla doslova předávána jednou pozemní stanicí druhé.

I Sibiřan měl už přes hlavu přehozenou přílbu. Dorozumíval se s Dharkem jediným možným způsobem — na UKV.

„Výška 10 000 kilometrů, jestli jsem správně počítal!“

Jak prostě to znělo, a přesto šlo o senzaci. Arc Doorn už automaticky přepočítával giantské hodnoty a údaje do lidských!

„Výška 6 000 kilometrů! Naváděcí paprsek nás vede dál...“

„Výška pod 3 000 ...“

Velínem lodí se ozval jediný výkřik úžasu! I Ren Dhark zíral na obrazovku vyvalenýma očima!

Na Robonu byla města!

Právě přelétali tři a kolem nich byly umístěny přistávací plochy, proti kterým byl i Cent Field dětským hřištěm!

Dhark a Larsen si rychle vyměnili pohledy. Dhark odečítal z jeho očí to, co si v nastalém hluku nemohli povědět.

„Roboti, kteří si staví města?“

Nebyli to roboti!

Tato města to jasně dokazovala!

Gianti se podobali lidem, ale přesto byli nehumanoidní!

„Nálet čtyř malých kulovitých lodí z červené!“ křikl Doorn do helmy.

Čtyři 130metrové lodi vyletěly z hloubky, změnily směr a octly se na paralelním kurzu se záchrannou lodí.

Že by opět projev nedůvěry?

„Parkovací oběžná dráha dosažena!“ další hlášení Sibiřana.

V hraničních oblastech atmosféry Robonu se nacházely dvě veliké a čtyři malé kulovité lodi.

Ren Dhark váhal.

Bylo nyní na čase dát znamení k ústupu do POINT OF?

„Rene,“ ozval se vzrušený hlas jeho přítele, „Rene, to zatracené myšlenkové řízení opět převzalo vládu nad lodí!“

Dhark zapadl do velikého, nepohodlného křesla.

Odvážil se přiliš!

„Šéfe ...“ Bylo to poprvé, co jej Doorn tak oslovil, „jsme zase v zaměřovací ochraně! Odpřísáhl bych, že to jsou Syntetové!“

2 000 kilometrů nad povrchem planety Giantů se staly dvě události, které Dharkovi vytrhly rozhodování z rukou.

„Tihle Syntetové .. !!“ zlobil se Larsen. Neměl na kapkovité bytosti nejlepší vzpomínky. Několikrát nechali lidi docela obyčejně a bezdůvodně Giantům napospas.

Ren Dhark pocítil obrovské podezření: že by Syntetové chtěli zabránit tomu, aby lidé poznali svět Giantů?

„Rene,“ zaslechl opět přítelův hlas, „vrať se s muži k nám, ať máme alespoň nějakou mizivou šanci!“

Ralf Larsen Dharka pozoroval. Jeho pohled spočíval na transitmém přepínači.

Tohle byla šance, o které Riker nevěděl.

Opět pohlédl na superobrazovku.

Údaj Arca Doorna o ochraně Syntetů souhlasil!

Čtyři malé 130metrové lodi změnilly paralelní kurz a ve stále větších okruzích obléávaly místo, kde přistávaly jejich dvě záchranné lodi.

Bylo jasné, že o nich Gianti nevěděli!

A nevěděli o nich ani pak, když Dhark zvýšil rychlost a namířil si to ven do volného kosmu.

Ren Dhark došel k rozhodnutí, ale ani Ralf Larsen netušil, co má za lubem.

* * *

Na Aljašce, uvnitř hory Mount King, čekali na hypervysílání z POINT OF. Z lodi, kterou si tu nedokázali představit.

Ren Dhark byl a zůstal hlavním námětem rozhovorů posádky. Každý, kdo byl jednou očitým svědkem toho, jak ve svém Blesku vylétl z T-XXX, aniž by ve skále zanechal jakoukoliv stopu, o něm neustále hovořil.

Platilo to i pro Dr. Juana Sarana, mozkového specialistu Alaina Beaupala, Nikolaje Karugu a Tanju Chuonovou.

Vědci, kteří se venku zabývali čtyřmi vymontovanými agregáty ze zřícené automatické sondy Giantů, si jeden přes druhého přáli, aby Ren Dhark byl přítomen.

Ty čtyři malé přístroje nechtěly lidem svá tajemství prozradit!

Vědci se nedostali ani o krůček dál!

Nad Tachat Riverem vycházelo slunce.

Léto na Aljašce! Léto, které tady na dalekém severu kontinentu trvalo jenom pár týdnů, dalo příkrým svahům rozkvést do moře barevných květů.

Ale co tu také bylo much!

A co dalšího hmyzu, jenž vědcům značně znepríjemňoval život a práci, protože nesměli s giantskými přístroji dovnitř na základnu!

„Zatraceně!“ zlobil se mladý Breugel a mlátil kolem sebe oběma rukama, aby alespoň trochu zahnal mouchy, které mu bzučely kolem hlavy.

Zakopl o jeden z agregátů, strhl s sebou stolek se speciálním nářadím, spatřil hvězdičky za jasného dne, protože se praštil do zátylku a poslechl si nepříliš lichotivý komentář kolegů.

Nechápal výkřik, který mu náhle zazněl v uších. Nerozuměl tomu, co jeho kolega Yukon křičí... slyšel je, to ano, ale nechápal smysl.

„Klíče ... klíče letí! Letí pryč!“

Když se Breugel opět postavil na nohy a podíval se směrem, kam se dívali jeho kolegové, spatřil, jak se ve slunci cosi zablesklo a pak už vůbec nic.

Jedna hlava po druhé klesaly.

Breugel stále ještě nevěděl, co se děje. Když se podíval na překocení stolek, vyjevil se a marně hledal většinu ze svého speciálního nářadí.

Prohlížel si, co kolegové drží nebo nedrží v rukou.

A oni si prohlíželi jeho.

Yukon přistoupil blíž a poplácal ho po zádech.

„Breugeie! Vy šťastlivce, vy šťastný klopýtavče! Panebože, já to snad nepochopím! To je skutečně neobyčejně ...“

„Směl bych taky vědět, co je neobyčejně?“ zeptal se Breugel podrážděně.

Yukon ukázal na giantský agregát, o který Breugel zakopl.

„Kopl jste do toho nohou. Potom jste shodil stoleček. Část těch věcí na něm sklouzla k zemi tímto směrem ... takto!“ vzal jeden klíč a hodil ho na přístroj.

Klíč ale nedoletěl.

Neviditelné síly ho zastavily.

A pak začal stoupat do výše, stále rychleji, ještě jednou se zableskl a potom zmizel.

„Antigravitace, Breugeie ...“ šeptal Yukon téměř posvátně. „Tento přístroj vyvíjí antigravitaci... uměle! Ano, věřte mi! My tomu taky věříme. Lidstvo dosáhlo svého snu ...!“

„Lidstvo?“ zeptal se Breugel a mimoděk musel pomyslet na svoji ženu, s níž byl tři měsíce ženat, když jej zastihlo přeložení na T-XXX. „Co z toho bude to lidstvo mít? No jo, antigravitaci. Tak to máme pro generála alespoň jednu dobrou zprávu ...“

Otočil se a vykročil směrem ke břehu Tachat Riveru. Na přístroj Giantů, jenž vyvíjel antigravitaci, už nepomyslel. Myslel na svoji ženu.

Neslyšel ani tiché, uklidňující šumění řeky ...

O půl hodiny později se zpráva o tomto objevu hnala jako štafetový oheň po

základně. Zastihla i tým lékařů, který se neúnavně staral o Enna, Tanjina bratra.

„Hm ...“ To byl celý Saranův komentář k věci.

Kolega Beaupal mu nerozuměl.

„Sarano, naučíme se ovládat gravitaci!“ řekl nadšeně.

Doktor ale unaveně mávl rukou.

„To, co je pro nás novinkou, je pro kolonisty na Hope dávno všední věc. Poněkud za nimi pokulháváme. Ale támhle toho ...“ ukázal na Enna Chuono, „toho tím nevyléčíme. Vyléčit ho a ovládnout léčebnou metodu, *to by byl čin!* To by bylo ...“

Nečekaně se zvedl a opustil místnost se svěřenou hlavou. Karuga, Steel, Beaupal a Tanja se za nim dívali překvapeni.

Dívka se vzpamatovala jako první. Dostihla Sarana ve chvíli, kdy chtěl vejít do pokoje nemocného Clinta Dereka.

Derek se trochu napřímil, když rozeznal své návštěvníky. Tiše, s nepopsatelně šťastným výrazem v očích, vsunula Tanja svoji dlaň do jeho. Juan Sarano se díval jinam. Stál u opačné strany lůžka.

„No, tak jak se cítíte, Clinte?“

Mladý muž, který si tu léčil těžké popáleniny, zaváhal s odpovědí. Podíval se zkoumavě na Tanju a pak sklouzl pohledem k Saranovi: „Kdybych věděl, že Steel žije o nějaké tři tisíce kilometrů dál směrem na jih, byl bych do tří dnů zase fit!“

Jeho averze vůči mladému lékaři trvala.

„Ale Clinte ...“ odporovala mu Tanja opatrně. Usmála se na něj. „Clinte, jde přece o Enna. Nezapomínej, že je to můj bratr, a Steel pro mě neznamená víc než třeba Karuga nebo Beaupal...“

„Nezapomeňte se zmínit také o mně,“ namítl Sarano s úsměvem, aby dal jejich rozhovoru jiný tón, ale Tanja mu to potěšení neudělala.

„Vy, doktore ...“

Přerušil ji.

„Až se Clint uzdraví, vyprávějte mu co bude chtít, ale teď ještě ne. Ano, Clinte, s vaším stavem nejsem ještě docela spokojen. Vaše žárlivost na Steela si s vámi ošklivě zahrála. Avšak co je ještě horší.. . dosud se nám nepodařilo zopakovat u vašeho švagra léčebný proces, který Tanja náhodou vyvolala. Clinte, vy jste ještě nemocen, ale nacházíte se na cestě k vyléčení. Osm otupělých lidí tady a několik miliard tam venku čeká, zda se nám v krátkosti podaří vyvinout léčebnou metodu. Jestli ne, je Země ztracena!“

Neříkám vám to teď proto, abych vás nějak zabavil, nýbrž proto, abyste pochopil, oč se tady na T-XXX ze všech sil snažíme. A muž, který od rána do noci dře, přemýšlí, experimentuje — muž, který je při téhle práci na roztrhání - je Steel! Nemá čas starat se o vaši Tanju. Nikdo v týmu na to nemá čas.

Doufám, že mi věříte ... a ...“ podíval se na hodinky, „pošlete Tanju za čtvrt hodinky nazpátek za námi. Potřebujeme ji. Její přítomnost má na Enna uklidňující vliv.“

Ale ještě než odešel z místnosti, musel se zarazit.

I Clint a Tanja zvedli hlavy a naslouchali.

Všichni slyšeli v hlavách stejný hlas:

„Okamžitě vypnout veškeré energii vyrábějící agregáty! Okamžitě všechny vypnout — vyjma magnetického ochranného pole nad stanicí!“

Ještě třikrát byla tato telepatická zpráva stejnými slovy zopakována. Více než tři tisíce lidí na T-XXX poprvé navázalo kontakt se Syntety!

„Syntetové.. !“

V podzemní stanici začali houkat na poplach. Mezi velitelskou centrálou a oddělením strojních agregátů bylo přímé spojení. Hned při prvních telepatických slovech si generál John Martell musel vzpomenout na Dharka a na jeho řeči o Syntetech.

Takže existovaly, tyto kapkovité bytostí, které dokázaly žít stejně dobře v kyslíkové atmosféře, ve vakuu mezi hvězdami nebo v jedovatých metanových parách!

Sarano chtěl mluvit s generálem. Ten, přestože měl plné ruce práce, jej přijal.

„Generále...“

Martell lékaře přerušil.

„Poplachový plán běží, doktore! Vypínáme všechno až na optický zaměřovač a magnetickou ochranu. Spokojen?“

„Díky ...“

Martellovi důstojníci přijímali hlášení o splnění úkolu. Nakonec byl ještě zapojen velký počítač, aby eliminoval možné lidské chyby. Když se Martell rozhlédl po tvářích svých podřízených, viděl na nich napjaté očekávání další zprávy od Syntetů.

Na vrcholku Mount Kingu v dobře zamaskované malé kupoli seděli před optikou dva mladí důstojníci. Letní den, nebe bez mráčku. Měli dokonalý výhled do kraje. Každý z nich měl svůj sektor, zahrnující 180 stupňů. Široké údolí Tachat Riveru bylo jako na dlani. Vzdálené hřebeny hor se rýsovaly tak ostře, že vypadaly, jako by byly na dosah ruky. Krajina celkově vyzařovala klid a pohodu, budila dojem hlubokého míru.

Jorg Alsop přepnul svoji optiku nájemné zaostřování. Nad hřebeny pohoří Ladona najednou spatřil drobné body, které tam předtím nebyly.

Z bodů se staly kulaté destičky.

Čtyři!

Alsop okamžitě přepnul do velitelské centrály stanice. Ani nestačil informovat svého kolegu.

Čtyři kulovité lodi Giantů se hnaly přímo na Mount King!

Začínala hodina, které se každý člen osádky základny T-XXX v hloubi duše stále obával?

Záběr Alsopovy pozorovací aparatury se nyní objevil i v centrále. Giantské kulovité lodi byly dobře rozeznatelné, přestože se nacházely ještě ve vzdálenosti

jednoho sta metrů.

„Něco nového?“ zeptal se doktor Sarano z nemocnice.

„Nálet čtyř lodí na Mount King. Vzdálenost osmdesát metrů ...“

„Díky, my tady pokračujeme dál!“

John Martell v duchu lékařský tým obdivoval. Nenechali se odvést od plnění úkolu ani hrozícím nebezpečím.

Sarano rozvážně pohlédl na spolupracovníky.

„Tak jste to slyšeli. No jo, jednou se to stát muselo. Karugo, pokračujeme ...“

Jeho pohled spočíval na Tanje, sedící u lůžka, na němž ležel její bratr Enno. Držela ho za ruku a vypadalo to, že ani nezaregistrovala, v jakém nebezpečí se lidé z Mount Kingu nacházejí.

„Pokus 412, římská jedna na 0,2, římská dvě zvýšit na 0,34, trvání impulsu prodloužit o desetinu vteřiny. Římská tři nechat nezměněně běžet.“

Steel přerušil nahrávání. Karuga nastavil na přístroji nové údaje.

Enno Chuono spočíval na posteli. Tupě zíral do stropu.

Pak se ozval John Martell.

„Sarano, vypadá to, že už je to tady. Kulovité lodi již několik vteřin setrvávají nad vrcholem hory ve výši 320 metrů ...“

„Pokračujeme, generále. Díky za informaci...“ V další chvíli na zdrcující zprávu zapomněl.

„Pokus 412 běž!“ hlásil mozkový specialista Alain Beaupal.

Ennovu vyholenou hlavu obepínala stříbrná obruč. Kabelové spojení k ní žádné nevedlo. Jejich roli převzaly drobné vysílače, pracující na vzdálenost několika metrů.

Po 3,152 vteřiny 412. pokus skončil a proběhl také negativně.

Záznam běžel. Sarano se pochybovačně a tázavě obrátil na Beaupala: „Máte nějaký návrh?“

Beaupal zavrtěl hlavou. Sarano jej dloubl a nadiktoval údaje pro 413. pokus.

V malé maskované pozorovací kupoli na vrcholu Mount Kingu se potili dva důstojníci a proklínali Syntety, kteří je právě v této situaci nechali na holičkách. Bylo jim zatěžko uvěřit hlášení z centrály T-XXX, že nad nimi už není žádná zaměřovačí ochrana.

Jinými slovy: Syntetové se při přiletu čtyř giantských lodí ztratili.

„Proč ale?“ ptal se Jorg Alsop a jedním pohledem zkontroloval, zda je magnetické pole nad kupolí stabilní. „Proč nejprve to telepatické varování a potom útěk? Čert aby ty kapky vzal!“

Na základně mluvili o kapkách podstatně ostřeji. Muži za laserovými děly, kteří byli po vypnutí agregátů odsouzeni k nečinnosti, je nazvali zákeřnými hyenami, které musejí být vyhlazeny!

Ani velící důstojníci neodporovali. Neměli na Syntety jiný názor.

„Pořád ještě nad námi stojí ve výšce 320 metrů! Hale, rozumíš tomu?“

Optika zaměřila všechny čtyři lodě Giantů. Elektrické strojní řízení spotře-

bovávalo tak málo energie, že se důstojníci ani nebáli energetického zaměření. Magnetické pole nad jejich hlavami je snad ochrání i dnes.

„Co mají ty dravci hlavy v úmyslu?“

V dalším okamžiku Alsop na kamarádovu otázku zapomněl. Čtyři kosmické lodi, jež dosud po dlouhé minuty setrvaly nad Mount Kingem, nabraly nyní směr opět k údolí Tachat Riveru!

Ztrácely výšku.

Klouzaly těsně při horských stěnách. Nepřeletěly řeku, zůstávaly na břehu při Mount Kingu.

Důstojníci na pozorovatelně se neodvažovali dýchat. Každou chvíli čekali, že 400metrové lodi zahájí palbu a že z nich začnou dělat letargické idioty.

„Pokus 415!“ určil Juan Sarano a ledový klid, který z něj vycházel, přeskočil i na jeho spolupracovníky.

„Enno...“ řekla Tanja tiše bratrovi a něžně ho pohládila po tváři.

Karuga dokončil nastavení přístroje.

Malý počítač potvrdil zadané hodnoty.

Pokus 415 se mohl rozjet.

Na chvíli ho přerušil měkký hlas generála Martella, jenž oznamoval, že giantské lodi přistály na úpatí hory, ale že z nich nikdo nevystupuje.

Sarano o zprávě ani nepřemýšlel.

„Pokračovat v pokusu!“ nařídil, jakmile bylo spojení s generálem vypnuto.

Nikolaj Karuga stiskl tlačítko. Drobné senzory vyslaly na nemocného své impulzy.

Enno se bleskově napřímil a pohlédl na sestru.

„Tanjo ...! Tanjo ... U všech svatých, Tanjo ...!“

Pak byl pokus u konce. Nemilosrdné hodiny ho automaticky vypnuly.

Enno Chuono padl zpět do polštářů. Už nemluvil. Opět zíral do stropu a vypadal že nechápe, co se to kolem něho děje.

To byl zároveň okamžik, ve kterém se generál Martell dohadoval se svým štábem, zda by nebylo lepší, kdyby ty čtyři kulovité lodi napadli svými zbraněmi.

Po krátké debatě rozhodl:

„Počkáme ještě pět minut, pak dám rozkaz k palbě a ...“

Tentokrát jej přerušil Saranův hlas.

„Generále, na pár vteřin se nám podařilo, že Enno mluvil! Generále, modlete se k nebesům, aby nám ukázal správnou cestu. Co dělají Gianti?“

„Momentálně nic. Přistáli. Jejich čtyři lodě stojí vedle sebe na břehu, do této chvíle se ani jedna z nich neotevřela.“

„Doufejme, že při tom zůstane. Doufejme, že o nás nevědí . .!“

„Hlavně si nic nenamlouvejte, Sarano! Gianti zničili ostatních pět našich základů. Vědí tedy také, kde leží šestá . . .“

„Je to absolutně jisté, generále?“ přerušil ho doktor.

„Absolutně jisté, neabsolutně jisté, Sarano, my máme jenom mizivou šanci: že

ty lodě zničíme svým náhlým útokem! Kdybychom se ještě nacházeli pod zaměřovači ochranou Syntetu, to by byla jiná věc, ale když jsou pryč! Nechali nás ve štychu . . .“

„Generále!“ ozval se přísně a ostře Sarano. „Generále, Syntetové nás před Gianty varovali. Žádná inteligentní bytost nejedná tak, že by někoho nechala na holičkách hned poté, co ho varovala. Třeba museli Syntetové zmizet, aby neprobudili nedůvěru Giantů. Prosím vás hlavně o jedno . . . nezačínejte útočit proti Giantům, dokud si oni sami nezačnou!“

„Vy laiku!“ bručel Martell. „Poznáme to vůbec, že jsme byli napadeni? Neviděl jste filmy, ze kterých bylo jasné, jak se z okamžiku na okamžik stávají z lidí tupci? Velký Bože, Sarano, měl jsem vás za chytřejšího!“

„Generále, vy tady zodpovídáte za tisíce lidských životů! Jen si vzpomeňte, jak nám Dhark kladl na srdce, že jsme jedinou pozemskou základnou, ze které lze v daný čas odstartovat do protiútoků.“

To chcete Dharkovi tuhle možnost vzít? Chcete zničit poslední šanci zotročeného lidstva? Já bych si to na vašem místě ještě pořádně rozmyslel. Nezávidím vám, generále. Vy sám nyní musíte rozhodnout o životě a smrti na Zemi. My budeme pokračovat s pokusy na Enno Chuonovi. Konec!“

* * *

Kolem transmitní stanice v pralese na kontinentu 4 stála energetická bariéra. Byla vystavěna během několika hodin. Tím pádem již neexistovalo nebezpečí napadení piraňami. Muži mohli konečně bez obav přistoupit k práci, kvůli které tu byli: aby vyvrtali zkušební vrty do hloubky 1 500 metrů, kde se nacházely neznámé kovové rudy.

Art Hooker stále častěji prokazoval, že není jenom prospektor, ale že také rozumí mnoha ostatním věcem. Když z jedné lodi vykládali stacionární amfijský paprskomet, spokojeně přikyvoval.

Jeho návrh, nepoužít klasické důlní vrtačky, ale otvor pro zkušební sondu prostřelit do země paprskem, byl přijat.

Bernd Eylers se k Hookerovi přiblížil ve chvíli, když byl těžký přístroj na antigravitační desce transponován na místo určení.

„Spokojen, Hookere?“ zeptal se.

Hooker svoji radost maskoval poznámkou:

„Spokojen budu teprve až budeme mít šachtu vyztuženou až k ložisku. Jenom jedno mi dělá starost, Eylersi. Čím my ty stěny vyztužíme?“ . „Pomocí našeho tlakového plastovače. Ještě se musí vyložit. Bohužel mezi kolonisty není žádný důlní inženýr. Tak jsem jako náhradu přivedl někoho, kdo umí stavět věže. Koneckonců by to mělo být jedno, jestli se staví do výšky nebo do hloubky. V 11 hodin místního času by měla vrtná soustava stát. Sejdeme se u ní ...“

Paprskomet byl umístěn čtyřicet metrů za transmitní stanicí Tajemných. Stál

na čerstvě odlitém a ztuhlém prstenci z plastiku. Tři těžké konvertory byly připraveny dodávat potřebnou energii. Malá řídicí kabina, ve které se našlo místo pro tři muže, měla vlastní zabezpečení vzduchem. Ostatní muži v okolí nesli na zádech pozemské kyslíkové přístroje. Měli přesné informace o tom, kdy je mají použít.

V 10.55 přišel po videofonu rozkaz, aby všichni opustili vymezené území a stáhli se až za hraniční energetický prstenec.

Odborník na stavbu věží a dva experti na amfijskou ocelovou techniku zmizeli ve vzduchotěsné řídicí kabině.

Přesně v jedenáct hodin vyletěl ze speciální kulovité antény stacionárního amfijského laseru první paprsek a udeřil o zem.

Od tohoto místa stáli nejbližší muži ve vzdálenosti sto padesáti metrů. Když spatřili, jak se z místa dopadu paprsku zvedla oblaka prachu, nasadili si kyslíkové masky.

„Brzy uslyšíme, jak piraně kašlou!“ zhodnotil jeden z dělníků oblak prachu, který se podle výpočtů měl během hodiny rozšířit do vzdálenosti osmi kilometrů na všechny strany, a vystoupit do výšky sedmi set metrů.

Návrh Arta Hookera, použít amfijský paprskomet namísto vrtací soupravy, byl stejně jednoduchý jako geniální.

Energetické paprsky proměňovaly anorganickou hmotu na amorfní prach. Vznikající teplo unikalo vrtem a odnášelo prach s sebou.

Výpočty počítače udávaly, že zhruba jen dvě tisíce prachu zůstanou ležet v bezprostřední blízkosti otvoru.

Po osmi minutách energetické syčení paprskometu ustalo a pekelné gejzíry prachu začaly klesat.

Šachta, zhruba tři metry v průměru, byla vybrána už do hloubky jednoho sta metrů. Nyní byl nasazen tlakový plastovač, umístěný na antigravitační desce.

Muži v řídicí kabině ji nasměrovali nad šachetní otvor.

Vrhač za sebou táhl tlustou hadici, naplněnou tekutým plastikem. Pak začal přístroj přesně a pečlivě pracovat podle daného programu: pozvolna a stejnoměrně pokrýval stěny šachty vrstvou plastiku, jenž během vteřin tuhl a stěnám šachty dodával patřičnou pevnost.

Na stometrový úsek nepotřeboval ani čtyři minuty. Jakmile se antigravitační deska dotkla dna šachty, začala automaticky stoupat a venku se vrátila na své výchozí místo. Stejně tak automaticky se zpětně navinula i hadice stroje.

V 16.32 místního času byla rudná žíla dosažena. Zatímco plastovač zajišťoval stěny šachty v hloubce 1 300 až 1 400 metrů, na pobřeží kontinentu 4 odstartovala loď.

Vystoupala do výše 3 000 metrů a hnala se k nepřehlédnutelnému cíli - k mohutnému černému mraku, který mírný vítr odháněl na západ.

Loď se zastavila nad mrakem, její vchod se otevřel a z něj se vysunulo tryskové dělo.

„Vit-aqua!“ křikl jeden z mužů v pilotní kabině a v tu chvíli dělo vychrlilo šedohnědý vějír tekutiny.

Lod' se pak dala do pomalého pohybu. Ve stále širších poloměrech kroužila nad mrakem.

Vzhled oblohy se proměnil.

Od východu se přibližovaly bílé břichaté mraky. Musely být rychlejší než slabý vítr. Pak dorazily k souvislé stěně prachu s pojídlem. Téměř okamžitě se s ní srazily, potměly a začaly své vodní masy vylévat před prašné mračno.

Na kontinent 4 padal déšť, který přišel *na rozkaz*.

Obě slunce stála ještě na nebi, když Bernd Eylers a Art Hooker, již bez kyslíkových přístrojů, ťapali černým blátem k šachtě. Černý mrak se ztratil.

Tři propocení muži opouštěli řídicí kabinu paprskometu. Expert na stavbu věži nadšeně poplácával Hookera po zádech.

„Hookere, takový vrtání lidstvo eště nevidělo! Panečku! To byla zábava!“

Eylers a Hookers toužili spustit se do šachty.

„Jen vy dva sami?“ ozval se varovný hlas.

Tlakový plastovač byl odmontován z antigravitační desky. Hooker se na ni zvolna uvelebil. Zároveň na ni byly nakládány různé menší přístroje. Bernd Eylers se krčil vedle ručního ovládání A-desky. Malý konvertor zásoboval dva silné reflektory.

Oba muži krátce zamávali a pak se ponořili do šachty.

Klesali dolů rychlostí deseti metrů za vteřinu.

Plastovač odvedl dokonalou práci. Stěny zpevnil dobře.

Když míjeli značku 1 300 metrů, Eylers zbrzdil klesání. Na dno šachty dosedli zlehka.

Teploměr ukazoval 42 stupňů Celsia. Nebylo nijak příjemné se pohybovat při takové teplotě.

Na dně šachty, pod kterým už měla být vrstva neznámé rudy, odstraňoval zbytek hlušiny stroj — malý škrabák s dálkovým ovládáním.

Hooker na něj namířil reflektor.

Najednou se kolem příjemně červeně rozsvítilo!

Stroj očistil podloží na jednom čtverečním metru.

Zářivá červená plocha vyčištěného místa neprozrazovala ani škrábanec.

Muži se na sebe tázavě zahleděli. Hooker přikývl, posunul škrabák stranou, nasadil si ochranné brýle, stejně jako Eylers, a pak se prospektor pokusil ukrojit kus té červené hmoty pomocí laserového nože.

Nůž se rozsvítil, dopadl na cizí hmotu a ...

... a to bylo taky všechno, co se stalo.

Podobně dopadly i jiné přístroje.

Pak muži stáli bezradně proti sobě. Nemohli tušit, že se jednomu členovi posádky POINT OF na planetě Jump nedařilo líp. Taký tam stál bezradně proti červeně zářícímu kovu.

Ten muž se jmenoval Tofir a v návalu neuvěřitelné skromnosti pojmenoval nový kov tofirit.

Prospektor mezitím už zase pracoval se škrabákem. Uvolnil další čtvereční metr a objevil opět červený povrch.

Vtom Eylers za maskou vykřikl.

Důvodem byl malý hranatý kousek červeného kovu, veliký asi jako fazole.

Ležel volně na kompaktní mase!

Ale Art Hooker by si na něm vylámal nehty, kdyby ho chtěl odtrhnout.

Nešlo s ním hnout. I Bernd Eylers se o to marně pokoušel. Prospektor jej odsunul stranou, přimáčkl masku na Eylersovo ucho a řekl:

„Otočit antigravitační desku. Nechat na ten kousek působit antigravitaci. Vy obrátíte desku a já tu věcíčku podržím. To by v tom byl čert, abychom to nezvládli!“

Opět to byl Art Hooker, kdo měl geniální nápad, který udivoval jednoduchostí. O pár minut později bylo hotovo.

Překvapením však byla váha toho kousíčku kovu. Přístroje antigravitační desky signalizovaly neuvěřitelnou věc.

Červeně zářící kousíček kovu vážil 307 kilogramů!

Přitom byl velký odhadem pouze 0,5 až 0,7 krychlových centimetrů!

Art Hooker nemínil zjišťovat podrobnosti v hloubce jednoho a půl kilometru. Jasným gestem naznačil, že se vrátí nahoru.

Vraceli se rychleji, než se spouštěli.

Art Hooker seděl vedle svého kousíčku kovu a nemohl se na něj vynadávat.

Ani on, ani Eylers netušili, jaké na ně čeká překvapení.

* * *

Dvě stě lidí — podstatná část z nich na POINT OF, připravené ke startu, malá skupina ve strojovně a druhá ve velínu giantského kulovitého obra — čekalo už jenom na vše přehlušující náraz a rozpad 750metrové lodi, jenž v sobě pohřbí i prstencovou loď.

Ren Dhark a Ralf Larsen naváděli záchrannou loď Giantů k přistání na sedmé planetě giantského slunečního systému!

Pod nimi se točil kyslíkový svět.

Planeta Himalájí!

Svět, který sestával jenom z hor, které svoji rozlohou i výškou dalece přesahovaly vše, co bylo známo ze Země!

Přitom měla tato planeta, kterou podle hor nazvali Mounts, v průměru pouze 6 340 kilometrů, byl to tedy proti Zemi trpaslík!

Hory, ledové hřebeny, obrovské ledovce, nepředstavitelně divoká údolí, skalnaté pouště, které se tyčily k nebi — jedna jediná souvislá pozemská masa s propastmi, které byly stejné hluboké, jako byly vrcholky hor vysoké. Řeky, které

šiří a hloubkou překonávaly Amazonku.

Kamenné peklo. A Ren Dhark v něm chtěl přistát!

„Musíme!“ řekl před půlhodinou a už své předsevzetí málem uskutečnil.

Giantská loď se vznášela nad divokým, Širokým údolím, obklopeným šesti a sedmitisícovkami.

„Výška 12 450 metrů!“ vykřikl Arc Doorn od giantských zaměřovačů.

Ralf Larsen nevěděl, jestli má Rena Dharka obdivovat, nebo jestli mu má odporovat.

Lod' pomalu klesala.

Stále ještě se nacházela pod zaměřovací ochranou Syntetů.

„Výška 10000 metrů!“

I přes vzdálenost 402 miliónů kilometrů od giantského slunce vypadala tato hvězda jako příšera, která si pro sebe zabrala podstatnou část nebe.

„Distanční zaměřovač stále ještě nepracuje?“ zeptal se Dhark Sibiřana.

„Nezměněno!“

Před půlhodinou to ještě tak nebylo. V tu dobu pracovaly všechny zaměřovače výborně, pak naráz přestaly.

Dílo Syntetů?

Nikdo se na to neptal, ani Ren Dhark ne. Chování kapkovitých bytostí bylo měřítky lidské logiky nevysvětlitelné.

„Zaměřování hmoty a energie taky nefunguje!“ ohlásil Doorn klidným hlasem.

Patřil k těm několika málo lidem, kteří věřili v úspěšné přistání na Mountsu.

Nečekal na rozkaz.

Jeden po druhém zapnul zaměřovače. I přes ochranu Syntetů. Už mu ani nepřišlo, že pracuje s cizí technikou.

„Gravitace 0,8. Mounts se otáčí jednou za 21:05 hodin pozemského času.

Roční průměr teplot 16 stupňů Celsia . .. výška 8 370 metrů!“

Stroje záchranné lodi zuřily a řvaly.

Miles Congollon před chvílí ohlásil, že jsou v pořádku a neměl nic nového.

„Vysunuji teleskopické nohy ...“ hlásil nejistě Larsen. Ještě nedisponoval takovou jistotou jako Dhark, Doorn nebo Congollon.

„Co spojový provoz?“ zeptal se Dhark.

„Ticho. Jsme úplně odříznuti. Jak jen to ti Syntetové dělají . . .?“

„Výška 1 500 metrů!“

Kosmický gigant padal rychlostí 15 metrů za vteřinu směrem k povrchu Mountsu. Bizarní, rozřepené hřebeny pohoří už zčásti zakryly obří slunce. Údolí pod lodí se potápělo do příšeří.

Údolí?

Poušť z obřích, jako dům velkých a nepředstavitelně hrozivých balvanů!

A mezi nimi chtěl Dhark přistát!

Řízený pád lodi byl zpomalen na 3 metry za vteřinu.

Metr za vteřinu!

Výška ještě 120 metrů!

Pod nimi ležel břeh divokého potoka. Našli místo, kde se povalovaly balvany ne větší než jeden metr. Loď je snadno rozmačká na prach.

„30 metrů . . .“

„20 metrů . . .“

Ani na velínu záchranné lodi, ani na POINT OF se nemluvalo. Všude, kde byly obrazovky, stáli lidé z posádky a se zadržným dechem sledovali přistání, jehož hladkému průběhu věřilo jen málo z nich.

Krátký, silný náraz otrásl 750metrovou lodí. Obr se zapotácel. Pak jeho pohyby stabilizovalo více než dvě stě tlustých teleskopických noh.

Dhark pomalu a naprosto klidně vypnul motory.

Ticho, které nastalo, bylo výrazem uvolnění napjatých nervů.

„Dharku . . . gratuluju,“ řekl Ralf Larsen impulzivně.

„Copak jste se odvážil o méně než já?“ bránil se Dhark pochvale. Netvářil se, že dokázal něco mimořádného.

„Dharku, a uměl byste tu loď odstartovat a opět s ní odletět do kosmu?“ pokračoval Larsen, který mezitím opustil nepohodlné křeslo Giantů a protahoval se.

Ren se na něj podíval překvapeně.

„Ne, toho bych se neodvažoval. Pochybuji, že by se to při našich minimálních znalostech podařilo. Převezměte opět skupinu. Paralyzované Gianty dopravíme do jedné velké kajuty anebo ještě lépe k těm ostatním na 400metrové lodí.“

„Syntetové jsou stále ještě tady!“ hlásil Are Doorn bručivě. „Nevím, co bych za to dal, kdybych jen tušil, co s námi mají za lubem!“

Dvě stě dalších lidí uvažovalo stejně.

* * *

Manu Čobe seděl u biochemika Leona Laudana. Trčeli nad laboratorním stolem a byli jediní dva na POINT OF, které absolutně nezajímala současná situace lodi.

Manu Čobe velkoryse odmítl četbu Makudovy teorie o organicko-anorganických spojeních hmot.

„Neříkal jste, že se během toho částečného chemického procesu uvolňuje energie?“ zeptal se Afričan.

„Říkal ...“

„Fajn. Stačí tato energie k tomu, aby kolem mozkového centra udržovala silové pole, které by odráželo záření orgánového detektoru, abychom nemohli zjistit, že je tam malá atomová nálož?“

Leon Laudan se na něho podíval podrážděně.

„Ještě stále si pohráváte s tou vaší teorií o robotech?“

Afričan se zasmál.

„Jsem si svou věci jist!“

„Ale to je přece nesmysl. Ze studia amfijské techniky dobře víme, jak mohutné množství energie je zapotřebí, aby se vyvinulo jen drobné silové pole. Víme také, jak složitého zařízení je k tomu potřeba ... to všechno v Giantově těle není!“

„Tak proč si říkají Ochránci vesmíru a proč dali lidem název *ZATRACENCI* Touto otázkou vyvedl svého partnera z konceptu.

Laudan se zlobil, že se Čobe nedrží daného tématu.

„Nevím, nevím, nic nevím, jediné co vím, je, že Gianti v žádném případě *nejsou* roboti!!!“

Čobe se pousmál.

„Tak se podívejte,“ řekl. „Ještě jednou pouvažujte o tom, jak Ren Dhark přepadl záchrannou loď Giantů. A nyní skutečnost, kterou nemůžete popřít: ani jeden Giant nepoužil svých telepatických schopností, aby zalarmoval vedení své lodi! Kromě toho — proč z nás během vteřin nenadělali idioty, jako z lidí na Zemi?“

Nic z toho Gianti neudělali! Proč?

Nebyli toho očividné schopni! Tak proč?

Ted' jste na řadě vy, Laudane.“

Rozhovor mezi Laudanem a Čobem přerušil z velínu hlas Dana Rikera. Afričan byl vyzván, aby se odebral do třetího depa Blesků.

„Nasazení?“ zeptal se Čobe.

„Ano! Poletíme na Robon, na šestou planetu. Chceme tam letět s pultuctem Blesků a podívat se zblízka na giantská města.“

„Města na Robonu?“ zeptal se Čobe vzrušeně, protože to pro něho byla novinka.

„Dhark tam viděl tři města, obklopená obřími letišti...“ Riker se neubrnil úsměvu.

„Chápu, že jste překvapen, Čobe . . .“

„Víc než překvapen!“ odvětil Afričan zaražený.

Jeho teorie o robotech byla chybná!

Tři města na povrchu šesté planety mluvila proti ní! Ani se nepodíval na Laudana, aby si ušetřil pohled na jeho úšklebek.

* * *

Bylo to a zůstávalo vzrušující záležitostí, používat transmitní zařízení a cestovat v nulovém čase z jednoho kontinentu na druhý.

Bernd Eylers o novém kovu informoval odborníky v jeskyni na Deluge. Když dostal videofonem potvrzení, že je očekáván, posunul se na antigravitační desce směrem ke transmitní anténě. Art Hooker setrval na desce s ním a jako fascinován zíral na onen malý kousíček kovu.

Deska zvolna připlovala k rampě, uzavřené na konci černou prstencovitou

anténou. Pod tak primitivním zařízením bylo těžké si představit transmitní stanici, která pracuje na hyperdimenzionální bázi.

Antigravitační deska se dostala do dosahu mihotavého vzduchu před anténou a najednou kontinent 4 neexistoval. Místo něj tu byl namodrale zářící prostor průmyslového domu na Deluge. Deska se nesla směrem ke dvoukřídlým dveřím, které se otevřely, jakmile se octla tři metry od nich.

Před Eyersem a Hookerem se rozprostíralo kulaté prostranství.

Kolem dokola stály mamutí agregáty, obalené lesklým kovem, těsně vedle sebe, bez jakýchkoli spár a každý jednotlivě dosahoval výše mrakodrapu, který byl spojen se stropem jako s podlahou. Fascinující byl prstenec přesně vprostřed prostranství. Pracovní zvuky agregátů byly mohutné.

Co ale vyráběly?

Odkud přicházely suroviny a co bylo produktem?

Od té doby, co je tu Ren Dhark s přáteli objevil, opět pracovaly.

Od poloviny září 2051 byly ve dne v noci v provozu!

Bernd Eylers na to musel mimoděk myslet, když zastavil svoji antigravitační desku a požadoval *Pullmana*.

„Přijde hned!“ ozval se cizí hlas v hlavách obou mužů.

Pullman se blížil příčně přes prostranství: tucet metrových koulí, jejichž povrch v namodralém světle vypadal jako perleť. Zarazily se před Eyersem a Hookerem. Zařadily se do párů. Automaticky se pospojovaly lesklými tyčemi. Během několika vteřin tak vznikla stabilní mříž z dvanácti koulí.

„Kam?“ zeptal se hlas v jejich hlavách.

„Do lidské jeskyně,“ pomyslel si Eylers soustředěně, přepnul řízení desky, ta se lehce zvedla a zastavila nad koulemi.

Mříž se rozjela a nabývala na rychlosti. Unášela desku příčně přes prostranství, aniž by se přitom dotýkala podlahy.

Před Eyersem a Hookerem se vynořil vchod do paprskovitě umístěných strojních ulic.

15 kilometrů až ke vchodu do jeskyně urazili velice rychle. Tam ale činnost Pullmana skončila.

Antigravitační deska se vznesla z mříže, koule zatáhly tyče, uvolnily se a prchly zpět do domu.

Strojní jeskyně byla se svými sto metry poměrně nízká. Měla jen kilometr do šířky a pět do délky, což bylo ve srovnání s dómem velice málo.

V jeskyni stály přístroje Tajemných, jeden vedle druhého. Některé měřily do délky 30 nebo 40 metrů, jiné byly vysoké až 50 metrů. Na rozdíl od průmyslového domu se lidé pomocí mentcapů naučili tyto stroje v jeskyni obsluhovat.

Krátce za portálem uhnula Eylersova deska doleva a pak vjela do třetí ulice. Po dvou kilometrech byli u cíle.

Na zkoušku neznámého materiálu tu čekalo osm vědců.

Hooker s Eylersem se dobře bavili, když pozorovali, jak se ti muži marně snaží vzít kousek přetěžkého kovu do ruky.

„307 kilogramů,“ řekl Art Hooker jen tak mimochodem.

Okamžitě mu uvěřili.

Bělovlasý vědec zapojil speciální magnetický transportní přístroj, nastavil držáky a přenesl kousíček kovu na laboratorní stůl, jenž se nacházel pár kroků za jeho zády.

„Hellmann, Nussel a Stenjer... prosím, atomovou hmotnost, specifickou váhu, bod tání, složení a tak dále ...“

Hooker s Eylersem se na sebe překvapeně podívali.

Tón, jakým onen bělovlasý rozkazoval, se jim nelíbil!

Bernd Eyler se pomalu přibližoval ke třem vědcům studujícím materiál.

„Eylerse, jděte zpět!“

To ho okřikl ten bělovlasý. Eylerse ale špatně slyšel. Zajímala ho práce vědců u stolu.

„Eylerse.. .“ Bělovlasý muž jej nejenom okřikl, on se ho snažil i stáhnout zpět!

Ale narazil na neočekávaný odpor. Bernd Eylerse neustoupil ani o milimetr. Chytil ruku bělovlasého a strhl ji dolů.

„Smím konečně vědět, jak se jmenujete?“

„Ustupte a moje spolupracovníky nechte ...“

Eylerse nebyl přítelem násilí, avšak uměl dobře přejít z obrany do protiútku. Onen bělovlasý muž se jej skutečně pokusil srazit zpět!

Eylerse ovládal jistý hmat, který způsobil, že bělovlasý muž proletěl vzduchem a přistál u nohou svých podřízených. Jedním skokem byl opět u něj a donutil ho, aby se mu podíval do očí.

„Ještě stále nevím, jak se jmenujete! Ale teď už to nehraje roli, protože se okamžitě seberete a poletíte před Velký výbor do Cattanu. Já vás“

Bělovlasý musel ztratit rozum, protože začal na Eylerse ječet, že je široko daleko jediným kvalifikovaným odborníkem na kovy.

Eylerse se zarazil, ale muže stále ještě pevně držel v sevření. Otočil se k prospektorovi a řekl:

„Okamžitě zavolejte osobní kartotéku. Moment...!“ otočil se ke čtyřem vědcům, kteří se neodvažovali promluvit, natož pak pohnout. „Pánové, jak se jmenuje tento muž?“

„Joe Jenkins,“ odpověděl jeden.

„Vypadá to, že stále ještě nevíte, koho máte před sebou,“ začal Jenkins řvát. Eylerse trochu změnil sevření. Joe Jenkins stáhl tvář bolesti, zmlkl a šel do kolen.

„Jenkinsi, to na vás skutečně musím být tak hrubý?“ zeptal se Bernd Eylerse tise. „Nechápu proč ...“

Zarazil se, protože v očích muže objevil něco, co v něm vzbudilo podezření, že Jenkins není psychicky zdrav.

„Arte, rychle zavolejte doktora Vegu a ...“

Jenkins sevřel levačku v pěst a udeřil Eylerse do tváře, ale Eylers jej nepustil, naopak — dva prudké pohyby a Jenkins ležel na břiše, neschopen jakéhokoli pohybu.

Spojení do ústřední nemocnice na Cattanu bylo navázáno.

„Jak se jmenuje ten muž?“ zeptal se šéflékař Vega, když dostal informaci, co se stalo.

„Jenkins ...“

„Tím je všechno jasné. Postarejte se, aby byl obratem poslán k nám. Má zase jeden z těch svých záchvatů. Čtrnáct dní hlubokého spánku ho z toho na pár měsíců dostane. V podstatě by byl neškodný, kdyby nebyl agresivní a panovačný ...“

„Děkuji,“ řekl Eylers. „Monokl na oku mi ho bude ještě pár dní připomínat.“

Rozhlédl se. Nechápal, proč Jenkinsovi spolupracovníci nehnuli prstem. Art Hooker sháněl nějaké plastické provazy, kterými by Jenkinse svázali.

Když pak bezradní vědci Eylersovi vysvětlili, že je Jenkins jako zdravý člověk příjemný, ale že dokáže být patologicky mstivý, když se mu někdo postaví, má-li záchvat, a když pak Jenkinse odvezli dva sanitáři, pustili se muži do práce.

„Tak co jste zjistili?“ zeptal se po hodině Eylers.

„Známe jenom specifickou váhu. Už potřetí nepřinesly metody vyvinuté Tajemnými žádný výsledek. Něco podobného jsme zažili pouze když jsme studovali unital.“

„A unital se v přírodě nevyskytuje, nebo ano?“

„Souhlasíme s názorem, že je to umělý produkt. Pravděpodobně je jeho výchozí surovinou nějaká ruda, která je upravována jakýmsi speciálním zásahem.“

Bernd Eylers měl na srdci ještě jednu otázku:

„A pokud je tento červený materiál výchozí surovinou, existuje pak teoretická možnost výroby unitalu?“

Hellmann se na něj podíval s lítostí.

„Ani pomyšlení,“ řekl. „Jen se rozhlédněte. Každý stroj je tady obalen unitalovými deskami. Tajemní s tímto kovem uměli zacházet, ale my nejsme schopni ani do něj vyvrtat díрку ... ani laserem. Pouze jehlový oheň ho při soustředěném ostřelování v trvání 210 vteřin začne přeměňovat v energii, což je proces, který se nedá zastavit, je-li už jednou zahájen.“

Bernd Eylers se zdánlivě bezdůvodně odvrátil. Hellmann neměl spatřit jeho úděs. Právě v tuto chvíli pomyslel na ztichlou POINT OF.

Prstencová loď byla z unitalu!

Existovala ještě, nebo podlehla osudu v boji se zákeřnými nepřáteli?

Byl tohle důvod jejího odmlčení?

Když se s Hookerem vraceli na Main Island, svěřil se mu se svými starostmi.

* * *

Když záchranná loď Giantů přistála na sedmé planetě, myšlenkové řízení vrátilo lidem vládu nad POINT OF. Jakmile to zaslechl Ren Dhark, opětovně si uvědomil, že myšlenkové řízení zasahovalo samovolně pouze tehdy, šlo-li lidem na lodi o holé životy.

A nyní to bylo zase tak!

Expedice Blesků, která se vydala na planetu Robon na svoji první výpravu, znovu zažívala, jak řízení jejich malých lodí převzala myšlenková řízení, která s nimi prapodivně manévrovala, měnila kurz i rychlost. ..

Ren Dhark tušil, že se stále ještě nacházejí pod ochranou Syntetů, ale úplně jist si nebyl.

Šest malých lodí bylo několik tisíc metrů nad planetou naposledy strženo z kurzu a pak se hnaly nocí paralelně s povrchem Robonu. Vpravo a vlevo od nich se rýsovaly energetické paprsky, které ve svých oblastech ovlivňovaly atmosféru a vyvolávaly horké orkány. Při pohledu na ně si dvanáct mužů v šesti Blescích uvědomovalo, že by stačil jediný zásah tohoto paprsku a před jistou smrtí by je nezachránila ani intervalová pole.

Cizí zaměřování ze všech stran!

Muži zaslechlí řvaní svých motorů. Obrazovky nad jejich hlavami se přepnuly na infrazáření. Noční strana Robonu se před nimi objevila jako ve dne.

Ale pak nastala tma a motory překvapivě ztichly.

Ren Dhark potřeboval chvilku na to, aby pochopil, že Blesky vletěly *do Robonu!*

Spojový klid!

V každém Blesku seděli dva muži a čekali. Možnost jednat a konat jim byla odebrána. Ale ani Ren Dhark po tom momentálně netoužil. Myšlenkové řízení opět prokázalo, že umí reagovat podstatně rychleji a přesněji než člověk.

Uplynula půlhodina a pomalu druhá, když se situace náhle změnila. Blesky opustily svůj úkryt v hloubce zhruba jednoho tisíce metrů pod zemí. Když se dostaly na povrch, vládla kolem nich tichá a mírná noc. Energetické zaměřovače zachytily dvě kulovité lodi, které startovaly a plnou parou opouštěly Robon.

Rychlost Blesků byla nízká ...

„Město... město!“ křikl kdosi na UKV.

V dálce byla obloha rozsvícena odrazem nashromážděného světla v jednom místě tak, jak to bývá obvyklé i nad městy na Zemi.

Minutu po minutě byl odraz jasnější a pak se před Blesky objevila první světla.

Město Giantů!

Město smrtelných nepřátel lidstva!

Blesky přibrzdlily a pustily se níž. Země byla mírně zvlněná, porostlá řídkým křovím a občas stromy. Za jedním takovým lesíkem Blesky přistály.

„Vystoupit!“ nařídil Dhark a když sám vylezl z lodi a stál vedle ní, nejdříve ze všeho musel přivyknout tmě. Řetězec světél, stojící nad zvlněnou rovinou, připomínal pouliční osvětlení.

Muži přicházeli z obou stran. Dan Riker prohlásil, že by se měli městu přiblížit co nejvíc. Manu Čobe neřikal nic a držel se pozadu.

Dva muži zůstali u Blesků a ostatní se pustili směrem k městu. Písčité podloží jim křupal pod nohama. Když vystoupili na vlnu, spatřili před sebou moře domů.

„Osvětlením tedy nešetřili ...“ konstatoval Rul Warren.

„Zato na Zemi jsou teď v noci všechny ulice temné,“ pravil Ren Dhark s hořkostí v hlase.

Vykořčili směrem k městu.

Noc na Robonu byla překvapivě teplá. Vál mírný vánek. Tady nešumělo listí, tady cinkalo, jako by na sebe narážely tenounké vznášející se skleněné tyčinky.

V následující chvíli se průzkumná skupina zarazila. Vlevo od nich byly slyšet rychlé kroky, připomínající klus.

Muži odjistili paprskomety.

Tmou zazněl výkřik.

„K zemi!“ křikl Dhark.

Leželi na teplém písku a snažili se zjistit, co se to děje. Ale moc toho před sebou neviděli. Ta cizí bytost, která vykřikla, uhnula do pravého úhlu a zmizela. Nikdo nemohl určit, co to bylo.

Napětí vzrůstalo, čím byli městu blíže. Od prvních domů je nedělilo ani pět set metrů, když museli podruhé klesnout k zemi, aby se kryli.

Od města přilétaly nějaké lodě!

Ren Dhark a jeho přítel Riker měli hlavy mírně zdviženy, a pokoušeli se rozeznat, jaké to jsou lodě.

Měli Gianti k dispozici individuální zaměřovače, které reagují na elektrický proud v mozcích lidí?

„Kruci, že bychom měli na poslední chvíli pech?“ špitl Riker podrážděně.

Lodě začaly kroužit nad jejich hlavami. Muži zadržovali dech. Několikrát už vypadalo, jako by lodě začaly klesat, ale udržely si výšku a stále jen kroužily.

Z dálky se ozvalo dunění. Nebe rozřízlo pět světelných prstů. Ve stejnou chvíli změnilly lodě kurz a vyrazily směrem ke světlu reflektorů.

Krátce nato planetu Robon opustila další kulovitá loď.

Dharkova skupina se pomaličku blížila městu. Řetěz světél skutečně osvětloval výpadovku z města, která však po půlkilometru končila a dál nevedla.

Čím blíže byli, tím více detailů města objevovali.

Všechny domy vypadaly stejně. Všechny měly jedno patro, všechny měly ploché střechy, všechny měly na stejných místech okna a dveře.

„Plastikové domy?“ zeptal se Voncev.

Muži se zarazili.

Gianti museli na Zemi demontovat největší továrny na výrobu plastických domů, protože tohle byly jednoznačně domy pozemského původu!

„To by mě tedy zajímalo, co se těmhle zlodějům *nehodí*,“ pravil Rul Warren zlostně. Vykořčil, ale Dhark jej *zarazil*.

„Ani slovo!“ sykl Dhark. „Gianti!“

Náhodou se podíval doleva a objevil tam zvětšující se světlý bod, jenž se tiše a rychle přibližoval.

Tři Gianti na vznášející se desce, která měla žlutá a modrá poziční světla. Gianti seděli vedle sebe a dívali se dolů. Ale skupinky si nevšimli a za chvíli zase zmizeli v jiném směru.

„Co když nás hledají?“ prolomil Riker ticho.

Odpověď mu bylo ticho. Dhark dal pokyn k dalšímu pochodu.

Nebezpečí narůstalo s každým krokem.

Došli k výpadovce. Plastiková vozovka byla osvětlena, ale prázdná.

Plastiková vozovka byla osvětlena, ale prázdná.

„Nač myslíš, Rene?“ zeptal se Riker, podivující se Dharkovu mlčení.

„Na těch pět Giantů, představujících Cal. Jestli je vůbec někdy najdeme.“

„A když ne?“

Ren Dhark ztěžka oddechoval. Pak odpověděl: „Pak za dva, tři roky přestane lidstvo na Zemi existovat. Pak jsme my a kolonisté na Hope jedinými lidmi v kosmu. Ale nezačínejme teď o tom ...“

Ulice a domy byly osvětleny pozemskou technikou.

Když se octli na padesát metrů od prvního domu, skryti za nějakými keři, z jednoho domu vyšel Giant. Přesl ulici a vstoupil do jiného domu.

„Zatracení Ochránci kosmu ...“ ulevil si Arc Doorn.

„Řábelská věc ...“ řekl Petr Voncev, ale dál se nedostal.

Deset párů očí se nepřirozeně rozšířilo a zíralo na ulici. Deset mužů nechápalo, co to vidí. Stáli tam a jen zírali ...

V příštím svazku vyjde

Kurt Brand:

PŘÍŠERY ZE STARLIGHTU

Ren Dhark objevil domovskou planetu Giantů. Konečně se vysvětlí, kam agresoři unášejí obyvatelstvo Země — lidé tu slouží a na svou minulost už zapomněli. Sami sebe nazývají Robony a pokládají Gianty za své pány a ochránce. Situaci na Hope zatím komplikují nové boje o moc. . .